

Anni Sasek

Împărăția lui Dumnezeu

între soba de gătit
și coșul de rufe

Elaion-Verlag
CH-9428 Walzenhausen

Elaion

CH-9428 Walzenhausen

De obținut la

Gemeinde-Lehrdienst

Comandă nr. 22 RUM

Titlul ediției originale în limba germană:

„Reich Gottes zwischen Kochherd und
Wäschekorb”, 1. Auflage 2003

Prima ediție în limba română 2003

Tradus de Peter Siegel

Revăzut de frați și surori româno-germani

Alcătuirea copertii, culegere, tipar și prelucrare

Gemeinde-Lehrdienst,

CH-9428 Walzenhausen, Elveția

Continut:

Introducere.....	5
Observațiile traducătorului:	5
A fi mădular	8
„Ca o cetate deschisă fără ziduri ...”	10
Este atât de simplu	13
Micii producători de păreri	15
În lume, dar nu din lume.....	18
„Mami, îmi scoți gingia?”	20
Mulți umeri micuți	22
A se scăpa de fărâmituri și mici fărâmituri	25
Ascultat exact?.....	27
Și cizmele pot face minuni	31
„Tema vizionării la televizor”	34
Timp de vară – timp de vacanță? Tot timpul timp de vacanță!.....	39
Când cineva cere socoteală de la voi	42
„Fată pentru toate”	46
Gura copiilor.....	50
FSG și LMM.....	54
Tulburare la masă	60
Puh!!	65
Scăpat la limită de moarte.....	67
O dimineață de duminică deosebită.....	71

O guriță mai mult	77
Ochiul Lui vede	81
Focul arde întotdeauna	85
Cea mai frumoasă trăire a mea în acțiunea evanghelică de vară	88
Pe care șezlong îl dorești?	93
Acel <i>un</i> punct.....	95
Prigonit, dar nu părăsit	98
Vasul cu miere.....	105
Ce sunt de fapt vacanțele?	109
Împărăția lui Dumnezeu în schimbul unei mânuși?	113
Spre interior este spre exterior.....	116
A fi soție plăcută, deschizătoare de drum.....	119
„Matur este ...”	123
Șezi, planifică, domnește!.....	126
Ce importanță are?.....	129
Mic ca un păduche.....	133
La mine nu funcționează	137
Anexă.....	140

Introducere

Într-adevăr mi s-a tot întâmplat că exact la soba de gătit, în fața unui grămezi de rufe sau la nenumăratele situații de toate zilele cu cei zece copii ai noștri să am o atingere cu Dumnezeu.

Deodată mi se deschideau corelații duhovni-cești, greutățile deveneau simple sau predica mi se explica prin copii. Fie ca contribuția modestă a acestei cărți și relatările experiențelor familiei să ajute pe toți care doresc ca Împărăția lui Dumnezeu să se formeze nu numai în cuvinte, ci în faptă și adevăr în viața foarte practică de toate zilele a familiei.

Mai 2003

Anni Sasek

Observatiile traducătorului:

Citatele biblice au fost extrase din traducerea română a Bibliei, ediția revizuită a traducerii D.Cornilescu, editată de Gute Botschaft Verlag (GBV), Dillenburg, Germania, 3rd edition 1991. Apoi pot să apară deosebiri față de textele cunoscute de voi datorită faptului că autorul a retradus în germană din surse în limba greacă. Fiindcă semnificația cuvintelor din limba greacă este mult mai complexă decât cea a cuvintelor germane, pot exista mai multe posibilități de traducere ale unui cuvânt. Toate sunt corespunzătoare, dar una sau alta poate reda cu o mai mare profunzime semnificația cuvântului. Versetele respective au fost traduse direct din germană și sunt notate cu (tradus din germană, nota trad.).

Activitatea de traducere în limba română a scrierilor și casetelor noastre se află chiar la începuturile ei. Cu ajutorul Domnului, acestei traduceri i se vor alătura și alte cărți, broșuri și mesaje pe casete. Să nu ezitați să vă informați la „Gemeinde-Lehrdienst“, prin scrisoare sau fax, ce publicații sunt disponibile în limba română.

Dorim să vă atenționăm că această carte este o traducere din limba germană și noi nu putem considera cu toată siguranța, cu toate verifică-

rile îngrijite ale calității, că textul german a putut fi redat în orice caz cu o exactitate desăvârșită. S-ar putea să apară deosebiri de semnificație sau devieri ale centrelor de greutate comparativ cu textul original german. Dacă anumite pasaje vi se par teologic sau lingvistic nelogice sau inexacte, vă rog să întrebați la „Gemeinde-Lehrdienst“ (prin scrisoare sau fax) pentru a constata dacă ați înțeles corect semnificația reală ale celor spuse.

Septembrie 2003

Gemeinde-Lehrdienst
(Slujire prin învățătură pentru biserici)

A fi mădular

S-a întâmplat într-o adunare foarte simplă.

Ne-am întâlnit ca de obicei în micul cerc al casei cu viziunea de a ne apropia împreună mai mult de Dumnezeu. Erau, ca să zic așa, primele exerciții ale organismului la nivel local. În aceste adunări preocuparea era mereu simțirea și înțelegerea vorbirii actuale a Duhului lui Dumnezeu care se adresează nouă în comun.

De data aceasta Ivo ne-a explicat că fiecare mădular din organism are de îndeplinit o sarcină foarte specifică, exact cum are loc în trup. Dacă își îndeplinește această sarcină, el se află pe deplin în elementul său și o duce bine în toate privințele. Această sarcină specifică nu poate fi înlocuită de nici un alt mădular. „Dacă de exemplu ești gospodină și mamă, nu este sarcina ta să dai învățătură despre Împărăția lui Dumnezeu în adunare. Sarcina ta este mai degrabă ca mesajul despre Împărăția lui Dumnezeu care a fost transmis în adunare, să-l vizualizezi prin situațiile tale practice de toate zilele. Nu există un material

Eroare! Stil nedefinit.

de vizualizare mai prețios ca să poți înainta foarte practic în viață cu Dumnezeu.”

Prin această exprimare mi s-a implantat ceva ce nu am mai putut uita niciodată. Duhul lui Dumnezeu m-a mânat mereu să-L recunosc pe El în situațiile de toate zilele și am început să împărtășesc micile mele paralele și ilustrări în adunare sau să le scriu pentru cititorii circula-relor.

În cele ce urmează sunt tipărite astfel de articole ale ultimilor zece ani (1992-2002).

Ce minunat este, când în viața de toate zilele primim ochi deschiși pentru Hristos, care este tot timpul la lucru, când totul și orice ne vorbește și ne explică realitatea duhovni-cească. Articolele de față sunt numai o mică mostră din ele. Nesfârșit de multe ar mai fi de recunoscut din Hristos, numai de le-am și vedea ...

„Ca o cetate deschisa fără ziduri ...”

(Prov.25.28)

Ca mamă mă aflu mereu într-o lecție foarte importantă, anume să rămân cu adevărat în poziția mea. Știu că familia nu este numai un „loc al bucuriei”, ci înainte de toate un câmp de luptă. Aici este vorba de a câștiga lupta împotriva a tot ce este rău, toată neliniștea și dezordinea, toată discordia și cearta, care caută permanent să pătrundă pe undeva. În felul acesta mă simt uneori ca un „ostaș” care trebuie vegheze ca cetatea să rămână închisă și ocrotită. Zidurile trebuie reparate, crăpăturile închise, găurile umplute, ca nu cumva discordia să invadeze. Aceasta sună cam așa:

„Un moment, ce fel de ton a fost acesta? Te rog du-te încă o dată înaintea Domnului și cercetează-ți atitudinea inimii.” „Nu, așa nu merge! Dați-mi jucăria dacă nu o puteți împărți între voi.” „Acum a intrat efectiv discordia, deci mai întâi facem ordine și după aceea o luăm de la început.” „Cel mai bun lucru în acest moment ar fi un minut de tăcere, apoi intrăm din nou cu toții în odihnă.” „Astăzi îmi convine mai mult dacă nu-ți aduci vreun

camarad cu tine acasă, ci mai întâi să-ți faci datoria omisă cu bicicleta.” Adesea este necesară și o pedeapsă, fiindcă îndărătnicia sau neascultarea vrea să se furișeze într-o inimă. Trăim împreună de multe ori nenumărate ore pline de pace și armonie. Dar acestea rezultă de cele mai multe ori dintr-o atmosferă proaspăt curățită și pusă în regulă ca rod al faptului că prin puterea lui Dumnezeu am reușit să-mi apăr poziția.

Când citesc **Proverbe 31**, mă pot minuna fiecare dată de marele meu model: **„Ea este îmbrăcată cu tărie și demnitate și râde de ziua de mâine. Ea deschide gura cu înțelepciune și pe limba ei este legea bunătății. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei (Guvernează pacea? Ce atmosferă domină? Sunt zidurile închise?) și nu mănâncă pâinea lenevirii” (v.25-27)**. Da, aceasta îmi solicită și mie întreaga atenție. De multe ori mă aflu în pericolul de a mă lăsa cucerită de tot felul de lucruri. Când copiii trebuie să aștepte, fiindcă alerg numai după datoriile casei, atunci simt repede că totul începe să se clatine. În acest fel mă exersează ca în viața de toate zilele să dau prima prioritate copiilor, pentru ca familie să fim o cetate închisă cu ziduri groase.

Totdeauna armonic?

Chiar recent am simțit din nou clar că în viața obișnuită de toate zilele este o luptă de a rămâne vigilentă pentru aceste situații de război. Căci în educarea copiilor tind mereu să adorm. De multe ori nu-mi sau seama că se infiltrează comportamente și obiceiuri care nu sunt corespunzătoare Împărăției lui Dumnezeu, ci mai degrabă duhului veacului acestuia. Atunci deodată mă trezesc din nou și observ în sfârșit că deraiem. Chiar avem și acum din nou o mică „stare excepțională” în familie. Se exersează din nou credințioșia în cele mărunte înainte de a fi la rând bicicleta, locul de joacă și altele asemănătoare. Atunci mă întreb uneori: „De ce trebuie să fie din nou așa? Nu ar fi frumos să fie mereu armonic?” Da, ar fi frumos, dar după cum în grădină există un timp de „plivit”, tot așa este și la noi și la copii. La fel cum ziua se schimbă cu noaptea sau vara cu iarna, la fel se schimbă și timpurile de armonie cu timpurile de prelucrare. Așadar vreau să învăț tot mai mult ca în timpurile de prelucrare să mă bucur de timpul de armonie care urmează și în timpurile de armonie să mă pregătesc pentru timpurile de prelucrare.

Este atât de simplu

În ziua familiei noastre ne facem timp de învățătură cu copiii noștri. Sulamith (6), Elias (aproape 5) și Joshua (3 ½) aud de la mine o poveste, iar cei mari primesc învățătură de la tata. Deci cei mici m-au ascultat cu atenție când le-am povestit întâmplarea cu lucrătorii din vie: unii lucrători au lucrat din greu deja în timpul mării călduri ale zilei, când ceilalți au venit abia la sfârșitul zilei. Totuși toți au primit același salariu, pentru că vierul era bineintenționat cu ei. Aceasta nu le-a plăcut primilor. Noi am împărtășit împreună puțin despre invidie și eu i-am întrebat pe copii: „Ce faci când observi că în inima ta se ridică invidia și privești ciudat la celălaltul pentru că are ceva mai mult decât tine?” Fără să se gândească prea mult și cu cea mai profundă convingere a inimii Elias a răspuns: „Da, pur și simplu să nu mai fii invidios!” – Atât de logic este: pur și simplu să nu mai fii invidios! Bineînțeles că răspunsul m-a bucurat mult, fiindcă am simțit exact că era autentic și că micul Elias a vorbit dintr-o experiență a inimii. Da, pe cât este el de mic, totuși a învățat aici să nu cedeze la mișcările răutăcioase ale inimii. Pentru el, la vârsta lui, deja a devenit

un exercițiu zilnic automat să învingă răul. Dar oare de ce? Probabil că a simțit de mai multe ori consecințele dacă nu o face ... Chiar în aceasta copiii mi-au devenit din nou un exemplu. Cât de mare este în acest timp ispita de a „cădea” într-o credință mistică care are prea puțin a face cu realitatea și cu practica.

Febra trezirii, euforia victoriei și multă cunoștință, dar unde este viața de toate zilele în Domnul? Se pare că ar fi secundar faptul ca credința noastră să primească și „mâini și picioare”.

Acest exemplu mărunț să ne fie de încurajare, că totuși este posibil. Isus în noi a biruit răul și vrea să trăiască prin noi. „Pur și simplu să nu mai fii invidios.” – Vei vedea că funcționează!

Micii producători de păreri

Acum pentru copiii noștri a început din nou școala. A mai „intrat” încă unul. Patru sunt deja mai des în afara casei: Simon (clasa a 5-a), David (clasa a 3-a), Lois (clasa întâi) și Noemi (grădiniță, 6 ani). Ultimul an l-am putut încheia cu bucurie și despre acesta vreau să vă mai relatez puțin.

În ultimii ani mai ales băieții au fost chinuiți la școală uneori datorită felului lor diferit de a fi. Ne-am rugat mereu pentru colegii de școală și aveam mari așteptări: noi să-i influențăm pe ceilalți copii spre bine și nu ei pe noi spre rău, cum este deseori cazul. După cum am citit în cartea „Credincios sau crezând?” noi nu am vrut să fim „credincioși” numai în sensul ca mărturia buzelor noastre să fie alta decât cea din lume. Vrem să mergem mereu „crezând” și să-L așteptăm pe Domnul în situațiile neplăcute ale vieții de toate zilele. Ca niște epistole vii, dorim „să-i ațâțăm la gelozie” pe cei care încă nu Îl cunosc pe Domnul, adică și ei să devină ca noi.

Aceasta a devenit prin harul lui Dumnezeu și dorința copiilor. Chiar în clasa lui Simon se văd primele începuturi. Prin felul său vesel de a face binele (cât cunoaște la nivelul său), el

deja își influențează colegii. Chiar și purtătorii de cuvânt din clasă vin des la el și îl întreabă ce părere are despre un lucru sau altul. În multe lucruri deodată sunt valabile regulile dreptății și chiar a devenit un obicei de a se îngriji unii de alții și să nu fie unul împotriva altuia. Unitatea clasei este după părerea învățătoarei excelentă și de asemenea notele și hărnicia sunt deasupra mediei.

Recent s-a întâmplat că copiilor le era permis să-și aducă jocurile de computer gameboy la școală pentru pauze. Cam jumătate din numărul copiilor jucau acum cu pasiune. Ei l-au îndemnat și pe Simon să se joace, la care el le-a răspuns: „Devii numai dependent de ele și după aceea nu mai poți studia la școală.” Scurt timp după aceea un camarad, care în ziua precedentă avea gameboyul la el, l-a întrebat pe responsabilul clasei dacă vrea să joace și el. Acesta i-a răspuns: „O nu, că devii numai dependent și nu mai poți studia la școală.” După un timp foarte scurt nu au mai jucat decât doi elevi. După aceea o fată dintr-o familie înstărită a adus o valijioară plină de astfel de jocuri pe dischete diferite ca să le prezinte clasei. „Ce, tu te mai joci încă cu astfel de lucruri?!”, a fost reacția clasei, la care fata și-a pus valijioara într-un colț și s-a jucat

Eroare! Stil nedefinit.

cu altceva – aleluia! Fie ca să meargă tot așa mai departe tocmai în clasele mai mari când pe copii îi mai așteaptă multe altele.

În lume, dar nu din lume

Astăzi vreau să vă relatez ceva despre băieții noștri (Simon 9½; David 8): la sfârșitul ultimului an David a avut mult de luptat la școală. Elevii îl chinuiau și îl băteau de multe ori până ce el nu a mai vrut să iasă în pauză fără supraveghetor. „Acum toți pe David!”, suna uneori. Dar aceasta a întemeiat inima și rugăciunea lui David și mai mult în Domnul. Atunci a intervenit Dumnezeu. Fără contribuția noastră învățatoarea l-a mutat în clasa paralelă mult mai liniștită. Ea a invocat ca motiv pe de o parte exemplul personal al lui David și pe de altă parte duritatea celorlalți elevi. Nu voia ca elevii buni să fie împiedicați în învățarea materiei datorită celor sălbatici. Am putut experimenta mereu cum Domnul ascultă în scurt timp rugăciunile copiilor noștri. După acest examen al credinței pe care l-a luat, David al nostru a vrut neapărat să fie botezat pentru a-și încredința calea complet Domnului. El a cerut această binecuvântare cu atâta seriozitate, încât cu tot frigul iernii noi l-am botezat în lacul „nostru” mic de botez. Eu însumi am observat din nou că și din punct de vedere duhovnicesc există „anotimpuri”, și am simțit că ultima vreme este de-a dreptul de

iarnă. Era din nou timpul de arat, de a pregăti din nou câmpul și de a-l face receptiv pentru noua semănătură. Trebuia să închei cu „a mă odihni pur și simplu” pe binecuvântarea primită sau pe roadele lunilor trecute. Un nou: „Da Doamne, noi pornim în luptă”. Chiar în ceea ce privește băieții vrăjmașul a venit scurt timp după aceea direct dintr-o altă latură: „Nu vrei să te „împrietenești” cu lumea?” Atunci am simțit cum inimile băieților se luptau să nu fie târați de ea. Și noi ne-am decis să fim ofensivi. Noi nu ne lăsăm făcuți prietenii ei, lăsându-ne trași de partea ei, ci îi facem să fie prietenii noștri trăgându-i de partea noastră. Ivo a exprimat-o proverbial astfel: *„Noi nu suntem în lumea aceasta pentru ca nefiind din lumea aceasta să trăim totuși în această lume; ci noi nu suntem din lumea aceasta pentru ca fiind în această lume totuși să nu trăim în această lume.”* Așadar noi ne rugăm acum în fiecare seară pentru clase și învățători.

„Mami, îmi scoți gingia?”

De curând ședeam ca familie în cerc pentru a încheia ziua împreună cu rugăciune. Fiecare dintre cei mari și cei mici își spuneau deja aproape tradițional rugăciunea sa mărunță: „...și încă pentru rude și ca tati să poată dormi bine și pentru mami și ...” La sfârșit Ivo îi întreabă pe copii: „Ei, sânteți deja atât de fără de păcat și de desăvârșiți? Chiar nimeni nu are ceva de mărturisit?” „Mmh.” Un moment s-a făcut cam liniște. Atunci cel mai în vârstă, Simon (12), rupe tăcerea și povestește despre scăpările lui pentru că nu s-a ținut de o promisiune. Unul din cei mai mici continuă: „Eu am lins lingura de marmeladă fără să întreb.” Unul după altul vine și își aduce „vulpile sale mici” care apasă pe inimioară și apoi toți se duc veseli să se culce. Seara următoare și cealalta continuă la fel. Copiii aduc tot ce le vine în minte, o mărturisesc Domnului și nouă. Dar acum devine ceva mai greu. Lois (8), fiica noastră mai mare, are cea mai fină conștiință. Ea vine cu tot felul de posibilități: „Nu știu, s-a întâmplat demult, oi fi mărturisit deja o dată ...”

Atunci mi se descoperă din nou această realitate pe care o experimentez și eu deseori în viața mea. Da, cât de importantă este această dispoziție pentru pocăință, care se lasă luminată în inimă și întreabă ce nu este încă plăcut Domnului în viață. Însă atât de repede se pierde din nou credința și se pun întrebări până în fundamente. Așa cum mi-a vizualizat-o de curând Elias (4), când a venit la mine după ce am savurat o bună mâncare de duminică: „Mami, îmi scoți gingia?” Bineînțeles că se referea la fibrele de carne care i-au rămas agățate între dinți și acum îl deranjau. Da, desigur! Nu toată gingia trebuie scoasă, ci numai resturile de carne între dinți care deranjează.

Așa este și cu pocăința. Nu totul trebuie eliminat când Dumnezeu pune cândva degetul pe ceva, ci numai elementul care deranjează, împiedică, desparte de El, acela trebuie îndepărtat. Așadar doresc să mă rog și eu prin credință ca David: **„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă este o cale rea în mine și du-mă pe calea cea veșnică”** (Ps.139.23-24).

Mulți umeri miciuți

Micuța Anna-Sophia (copilașul nostru al 9-lea) este deja „în vârstă” de o jumătate de an și se poate mândri de primul ei dințișor. Ea este ca o păpușică și bineînțeleles iubită de toți. Chiar și micuțul Jan-Henoch strigă imediat „Dada! Dada!” atunci când o aduc, și ar dori să o poarte dacă nu aș interveni. O avuție nouă, care nu poate fi echivalată cu bani sau bunuri, a intrat în familia noastră prin această făptură micuță. Ce minunat că Domnul mă reface chiar prin copii, care îmi sunt foarte dragi. Simt de multe ori că oamenii mă compătimesc din pricina copiilor mei mulți. Dar contrariul compătimirii ar fi adecvat, pentru că prin copii Domnul face o lucrare minunată în mine și mă eliberează de ființa mea veche. Dar ele sunt totuși procese dureroase. Să vă relatez puțin despre acestea.

Mână în mână cu marea bucurie pentru fiica noastră micuță a venit în ultimele luni o enormă suprasolicitare în viața mea. Ajutorul meu în administrarea casei a plecat și în același timp a venit asupra mea muncă o mare de contabilitate pe care nimeni afară de mine nu o putea efectua. Așa că după perioada de lăuzie mi-am început munca cu o inimă plină

de intenții și dorințe bune „să fiu mai mult cu copiii”, „să-mi fac mai mult timp”, „să le fac pe toate mai bine și mai exemplar”, dar timpul nu-mi mai ajungea nicăieri. Petreceam ore întregi în birou și apoi din nou în alergare cu cârpa de șters, în alergare după datoriile zilnice ... Cu siguranță că vă puteți închipui: eram până la gât în apă. Atunci am mai și observat că binecuvântarea se retrăgea consecvent atunci când mă apucam de anumite lucruri, de exemplu chiar la tema „cârpa de șters” și „ordine”. Cât de mult îmi place să fie totul curat și ordonat, dar ... „Doamne, ce se întâmplă, de ce nu-mi mai binecuvântezi eforturile ca până acum?” „Ei na, cu siguranță că m-am înșelat, Domnul mă binecuvântează totuși.” Și iau din nou cârpa de șters după vechiul obicei și țac! o oră a trecut ca cinci minute și esențialul care trebuia făcut, nu este făcut. „Deci totuși, nici o binecuvântare! Doamne, ce vrei să-mi spui?” Așa s-a întâmplat câteva zile până ce mi-am dat seama despre ce este vorba și anume același lucru care i se întâmplă lui Ivo în slujire: delegarea! Să predau lucrările – dar pentru aceasta să-i îndrum, să-i urmăresc, să-i învăț, să-i promovez pe copii și să am mâini libere pentru esențialul, aceasta este arta! Am dat mereu copiilor de făcut direct anumite lucruri.

Trebuiau să ajute și ei, dar nu i-am delegat cu adevărat. Să transmit cu adevărat responsabilitate, să predau copiilor anumite domenii ca ei să le administreze independent și în acest fel să se poată exersa în domenii noi (fără „să-mi bag mâna”), aceasta nu am făcut-o niciodată suficient.

Acum învăț – și merge! De multe ori mă simțeam ca un vin turnat dintr-un butoi în altul. O regăsire nouă într-un loc nou – într-un butoi nou, dar imediat ce cad înapoi în „veacul cârpei de șters”, binecuvântarea se retrage pe loc. Copiii, fiecare în parte până inclusiv Joshua, au acum o responsabilitate a lor fixă și cresc prin aceasta. Doar sunt deja mulți „umeri micuți” pe care se poate distribui câte ceva.

Da, și în acest fel pot înțelege bine situația lui Ivo. Inima lui este plină de lucrurile Domnului, de sarcina pe care el a primit-o specific din partea Domnului pentru biserică. Ușa este deschisă, chemările sunt prezente, oamenii sunt setoși și așteaptă să fie îndrumați mai departe. De câte ori nu a rămas în urmă legat și a fost obligat să se oprească, fiindcă lucrările erau prea multe. „Veacul cârpei de șters” îl lega aici pe loc. Fie ca Domnul să dăruiască și aici mulți „umeri micuți” care să poarte împreună, pentru ca mâinile sale să fie libere pentru chemarea propriu-zisă!

A se scăpa de fărâmituri și mici fărâmituri

Acum au trecut cu bine și zilele intensive ale ultimelor două seminare. Când Ivo slujește în linia frontului, noi ca familie o resimțim mereu foarte clar. Atunci mi se pare ca și cum felurite vânturi puternice ar scutura „casa familiei” noastre. Dar aceasta nu o experimentăm în mod negativ, pentru că ne promovează mereu în credința comună. Punctele slabe se descoperă chiar în aceste „vânturi” și în acest fel Duhul Sfânt lucrează mereu progrese noi. Dumnezeu ne arată tot mai clar să nu dăm afară numai „fărâmiturile de păcate” grosiere. El vrea să ne curățească și să ne elibereze de păcate tot mai profund până în cele mai ascunse unghere. În acest fel mă exersează să nu amân ceva, pentru ca vrăjmașul să nu găsească puncte de pornire la noi de care să-și poată agăța „cârligele” sale rele. Chiar cu câteva zile în urmă, când ne-am rugat împreună cu copiii noștri, am întrebat pe scurt dacă unul dintre cei mici mai are vreun păcat de mărturisit. Atunci s-a făcut mai întâi liniște totală. Atunci Simon (9) a început să-și deșarte primul inima. El a recunoscut plin de părere de rău că deja de dimineața în timpul statului înaintea Domnului

gândurile sale erau la mingea mare în loc să fie la Domnul. Și David (7½) s-a alăturat cu o mărturisire și amândoi s-au bucurat vizibil că au putut să-și descarce „pietricelele” lor. Apoi Lois (5) a spus că ar mai avea ceva ce o apăsa și mi-a povestit de abaterea ei, că fără să mă întrebe a încercat puțin bulion din conserva deschisă și încă o mică minciună cu care ea a vrut să înfrumusețeze ceva înaintea mea. Deodată a erupt din toate părțile și ne-am aflat în miezul unei împărtășiri duhovnicești și mărturisiri de păcate. Ce minunat, când copiii în loc să se acuze reciproc, își lovesc pieptul cu mâna lor proprie. Această înnoire minunată m-a bucurat. Când i-am dat lui Lois sărutul de noapte-bună și plecam, ea m-a mai chemat o dată și mi-a spus că mai avea ceva pe inimă. Atunci a început să plângă deodată și a mărturisit cu lacrimi de părere de rău că pentru un moment ea a dat loc inimii ei rele și pe ascuns a făcut loc mâniei într-o situație. Am luat-o în brațe și eram foarte mișcată de lucrarea Duhului Sfânt în această inimioară gingașă de copil. Noi am mai pus-o împreună înaintea Domnului și cu o mulțumire profundă am părăsit în acea seară camera.

Ascultat exact?

Elias (5½) iese foarte mulțumit din camera sa. A „stat înaintea Domnului” ca și frații lui mai mari. Cu Biblia pentru copii sub braț, caietul de scris și creionul vine la Noemi (8). Își deschide caietul și îi arată mândru rezultatul „studiului său biblic”. Noemi privește și încearcă să citească: „U..e.i.s..g..f...?? Dar asta nu înseamnă nimic!”, exclamă ea. Foarte dezamăgit și mirat Elias ia înapoi caietul zicând: „Dar astea le-am copiat din Biblie!” Da, aici Dumnezeu a vorbit din nou inimii mele. Exact la fel mi se întâmplă și mie. Citesc Biblia, mă rog și sunt râvnoasă pentru Dumnezeu, dar ce am citit am și transpus corespunzător în viața mea? Am și ascultat exact ce *mi-a* vorbit Dumnezeu în situația *mea*? Elias era de părere că numai simplul fapt al transcrierii din Biblie era deja automat garanția faptului că și este în ordine. El a aliniat litere potrivite din niște cuvinte într-o oarecare înșiruire. Unde încă nu am auzit *eu* potrivit, unde le-am transpus greșit? Aceste întrebări m-au pregătit în săptămânile din urmă. Domnul m-a verificat cu amănuntul și „mi-a adunat caietele” ca să vadă unde mai am litere care sunt înșiruite greșit. Am simțit clar: acum când slujirea lui

Ivo crește în domeniul supra-regional, atunci și viața mea și cea a familiei trebuie să fie în mod deosebit „la zi” paralel cu aceasta – altfel nu merge. De multe ori aveam impresia ca și cum Domnul mi-ar pieptăna întreaga viață cu un pieptene foarte dens. Dacă dădea peste un loc în care piaptănul se agăța, El Se oprea imediat și vorbea cu mine și eu cu El. După ce am înțeles ce voia de la mine și nodul era desfăcut sau împâslitura de păr tăiată, El mergea mai departe cu mine.

Niciodată nu mi-a fost așa de clar că voia lui Dumnezeu este ca în viața mea sau a noastră *toate* lucrurile să intre până la temelii în pacea și odihna Lui. Altfel trebuie să ne oprim, să-L întrebăm pe Dumnezeu și să învățăm să auzim ce are să ne spună la această situație. Să nu purtăm nicăieri cu noi o conștiință rea, părți cenușii, neclarități sau înceteșări. Bineînțeles că acesta este un proces care costă un preț, căci atunci când El ne vorbește și noi nu-L urmăm sau nu-L ascultăm, atunci Se transformă într-un dușman (**Isa.63.10**)¹. Așa am experimentat. Trebuie să mărturisesc cu regret faptul că în unele lucruri nu am înțeles mai multe săptămâni ce voia să-mi spună Dumnezeu.

¹ „Dar ei s-au răzvrătit și au întristat pe Duhul Lui cel sfânt; iar El li s-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.”

Lucrurile îmi erau prea mici sau prea neobișnuite sau prea imposibile. Atunci uneori se făcea un întuneric destul de mare în inima mea. Dar apoi am început pur și simplu să mă conformez foarte practic acestor îndemnuri fine ale Duhului. Atunci am intrat deodată într-o libertate foarte mare și am devenit foarte fericită pentru că L-am întâlnit pe Domnul într-un fel cu totul nou. Te interesează ce fel de lucruri au fost acestea? Au fost lucruri mărunte foarte practice de toate zilele, care privite totuși în ansamblu sunt importante în viața mea. Așa cum o exprimă Ivo într-unul din proverbele sale: „*Nu de case se poticnește omul, ci de praguri de casă.*” Acum să-ți dau câteva exemple de întrebări pe care mi le-a pus Domnul:

Ce mâncare faci pentru familia ta? Cum îi hrănești? Pentru satisfacție sau pentru întărire și vitalitate? Ce mănâncare îți face rău? Ce băutură îți face rău? Care este timpul tău exact de sculare? Care activități sunt prioritare? Care activități le faci tu însuși și pe care le delegi copiilor? La care activități ale lucrării mai participi? Unde îți este locul și unde nu?

De mirare era faptul că răspunsurile la aceste întrebări erau mereu foarte ușoare: trebuia să privesc mereu numai la efectele acțiunilor mele. Dacă nu erau bune, schimbam ceva și

mă uitam din nou la roadă până ce aveam pace! Acesta este cu adevărat un proces foarte prețios. Deci la mine era cazul să las din lucruri, să schimb obiceiuri, să las sau să adaug cu ajutorul Lui lucruri mai mari sau mai mici, și sunt foarte fericită în acestea. Într-adevăr, nu există nimic din ce i-am preda Lui și să nu primim în schimb în locul acestora slavă și mai mult din prezența Domnului.

Și cizmele pot face minuni

Cu un timp în urmă David (10) a trebuit să meargă de unul singur de la școală la medic. Pe drumul spre școală o conducătoare auto prietenoasă i-a făcut lui David un semn cu mâna să treacă pasajul pietonal în timp ce conducătorul grăbit din spatele ei a depășit-o. David a fost prins de vehicol și trântit la pământ. Mulțumită protecției credincioase a lui Dumnezeu el nu s-a ales decât cu niște contuzii. O săptămână mai târziu am fost solicitată de medic să mai vin cu el la un control. El m-a salutat foarte prietenos: „Oo, bună ziua doamna Sasek!” Am fost puțin mirată de acest salut prietenos pentru că nu-l cunoșteam deloc pe medic. Dar taina s-a dezvelit curând când medicul nu s-a mai putut abține și a început să-l laude pe David: „Un băiat așa de plăcut! Așa de cuminte! Închipu-ți-vă că înainte de a intra în cabinet cu contuzia, el și-a pus ordonat cizmele sale în fața ușii.” Nu-i venea să creadă că poate exista așa ceva. Imediat a sunat înăuntrul meu: „Puse frumos cizmele? Cu adevărat?!” Mi-am amintit de nenumăratele atenționări: „David, cizmele tale zac în hol! Te rog pune-le în ordine!” Uneori eram chiar disperată de

nechibzuința lui, încât eram tentată să gândesc: nu se poate, există anumite lucruri care nu se învață niciodată ... Atunci împrăștiam, suplimentar la cizmele sale, tot sortimentul de cizme ale celorlalți copii în hol, ca să-i arăt ce înseamnă dacă toți o fac la fel. Și acum tocmai cizmele lui sunt acelea care au pregătit medicului o astfel de trăire și care înlătură dintr-o lovitură toate zvonurile rele din sat despre noi care cu siguranță că ajunseseră și la el. Da, cizmele pot face minuni, numai să stea la timpul potrivit la locul potrivit ...

Cu această mică experiență doresc să încurajez toate mamele care uneori sunt amenințate să se scufunde în lucrurile mărunte de toate zilele. Dar nu există cu adevărat nici un lucru mărunț. Să ne gândim numai: cinci cerințe pe zi pe copil sunt deja (în cazul meu) patruzeci și cinci de cerințe. Dar pentru că nu sunt niciodată numai cinci, să luăm de exemplu douăsprezece, atunci sunt deja o sută și opt de cerințe date pe zi. Și dacă mai este și cazul să nu fie îndeplinite de prima dată, ci abia a treia dată (ce nu sper), atunci ar fi deja trei sute douăzeci și patru de cerințe. Atunci ar fi mult mai ușor să rezolvi tu însuși lucrurile, nu-i așa? Cu aceasta nu vreau să spun că lucrurile tot trebuie spuse mereu, dar la noi mamele, care cedăm prea ușor, ne lipsește de multe ori

consecvența, tăria și puterea de punere în aplicare. Să nu cedăm până ce lucrurile merg. Exact *acestea* sunt lucrurile hotărâtoare. Dacă noi ne deosebim pozitiv față de lume în aceste multe lucruri mărunte ale vieții de toate zilele, atunci oamenii din jurul nostru vor recunoaște că noi avem ceva ce lor încă le lipsește. Altfel cuvintele noastre nu ar avea nici o putere, pentru că nici noi nu am fi ajuns mai departe decât ei ... Dar veselul „bună ziua” la luatul laptelui și consecventul „mulțumesc mult” când primesc o bomboană îi miră mult pe oameni în această vreme nelegiuită. Am experimentat deja multe lucruri în acest sens și totuși încă sunt mult prea puține.

Așa că vreau să mă las neconținut întărită de Domnul să insist până ce lucrurile pe care El mi le-a pus pe inimă merg – El le lucrează! Fie în punctele mele slabe sau la lipsurile copiilor în ce privește domeniul meu de responsabilitate. Cum vrem să ajungem la lucruri mari cu Domnul, dacă eșuăm deja la cele mici?

„Tema vizionării la televizor”

Astăzi vă relatez despre o experiență pe care am avut-o la școală. Ca și în atâtea alte dăți, unul dintre copiii noștri (de data aceasta David) a adus o invitație acasă: „Seară cu părinții în școala Gütli, clasa a patra, tema: vizionarea la televizor”!

Vizionarea la televizor – ce nevoie mare și ascunsă conține această temă! Învățătoarea avea de gând ca prin această seară cu părinții să contravină acestei probleme și să ajute la o „folosire rezonabilă” a acestui aparat aducător de atâtea pagube! Imediat în inima mea era dorința să contribui și eu din partea mea. Dar ce? Cu ce s-ar putea veni ca să și fie într-adevăr cu efect? Oamenii în această vreme sunt deja atât de plini cu informații, păreri și sfaturi, cine să mai asculte acum?

Am început să ne rugăm pentru aceasta ... și Domnul ascultă rugăciunea! El mi-a dat deodată o idee. Inspirată printr-un articol dintr-o revistă Cft cu titlul „Cum îmi aduc copilul pe căi strâmbe?”, Domnul mi-a dat „zece reguli de aur de vizionare la televizor”. Am scris cele

zece reguli cum se poate ajunge cu ajutorul televizorului pas cu pas tot mai adânc în mlaștina păcatului și depărtare de Dumnezeu. Înarmată cu foile mele multiplicat, eu am intrat la această întâlnire. Dar lucrurile au luat o altă întorsătură decât mi-am închipuit eu:

Nici unul dintre părinți nu avea vreo contribuție, ci seara era umplută cu un show de discuții, informații, convorbiri de grupe, poze, cifre și altele. Efectiv nici un loc pentru o contribuție personală. „Doamne, Tu mi-ai dat contribuția, deci îmi și faci loc!”, m-am rugat încet, deja aproape descurajată. Da, când Domnul spune „A”, atunci El spune și „B”. Am anunțat învățătoarea cu care am ajuns la o relație foarte bună prin băieții noștri. I-am explicat pe scurt faptul că am adus ceva dar fără siguranța că s-ar încadra în timp. Ea s-a gândit puțin, pentru că la urmă ea urma să mai citească o poveste, dar ea va renunța la aceasta ca să preiau eu sfârșitul. Ea a mulțumit în plen pentru prezența părinților, m-a rugat să vin în față și a spus: „Și acum să mai ascultăm cuvântul de încheiere al doamnei Sasek!” – „O Doamne, Tu ești mai mare decât mă gândeam!”

Toți părinții m-au ascultat cu atenție când am explicat cât suntem noi oamenii fără minte de multe ori. Noi *semănăm* ceva și ne gândim că putem apoi *secera* cu totul altceva! Dorim ca copiii noștri să iasă *bine*, dar permitem sădirea în ei a unei semănături *rele*. Suntem orbi și nu vedem consecințele de viitor ale acțiunilor noastre.

Apoi s-a făcut o mare liniște când am citit cele zece reguli de aur și o bucată de realitate se afla acum în sală. Toate discuțiile pro și contra păreau acum complet deplasate și am simțit în inimă: aceasta a intrat! Unii dintre părinți au cerut o copie să o ia cu ei. A fost o binecuvântare și Domnul a dat-o încă o dată: nu noi a trebuit să ne lăsăm pregnați *de lume*, ci *noi* am putut să *pregnăm*. Ne putem aștepta tot mai mult la acțiunea Sa în situațiile practice de toate zilele!

Cele zece reguli de aur de vizionare la televizor

1. Dacă vrei să ai liniștea ta și vrei să-ți urmezi netulburat datoriile și bucuriile tale, atunci pune-ți copilul în fața televizorului.
2. Vrei să oferi copilului tău o rampă de lansare bună pentru o dependență de vizionare deasă și neselectivă a televizorului, atunci lasă-l să vadă numai emisiunile „pline de învățăminte și folositoare”.
3. Vrei ca copilul tău să ajungă nemulțumit față de ce are și să aibă din toate mai mult sau altfel, atunci așează-l în fața televizorului.
4. Vrei ca copilul tău să piardă până la nesfârșit ore folositoare și creative ale zilei și cu timpul să nu mai știe ce să facă cu sine însuși, atunci pune-l în fața televizorului.
5. Vrei ca copilul tău să nu-și poată forma o părere proprie, ci părerea sa despre evenimentele lumii, politică și mediul înconjurător să o primească gata mani-pulată și prezentată, atunci lasă-l în seama învățaturii prin televizor.
6. Vrei ca copilul tău să fie complet orientat pe consum, plăceri și pasivitate, atunci așează-l și mai mult în fața televizorului.

7. Vrei ca pentru copilul tău violența să fie normală, răutatea, înșelăciunea și tâlhăria să aparțină de pâinea zilnică, atunci pune-l și seara în fața televizorului.
8. Vrei ca copilul tău să se ocupe prea timpuriu cu celălalt sex, să fie umplut de gânduri necurate și să aibe mai târziu o căsnicie plină de probleme, atunci pune-l și noaptea în fața televizorului.
9. Vrei ca copilul tău să primească o conștiință complet tocită, să nu mai poată deosebi între bine și rău și pe lângă aceasta să fie cu totul jefuit de valorile remanente și veșnice, atunci dă-i toată libertatea de vizionare la televizor.
10. Dacă poți zice DA la toate aceste reguli, atunci așteaptă-te la o viață lipsită de bucurii, singuratică și fără evenimente într-o „bună părtășie” cu televizorul.

Timp de vară – timp de vacanță? Tot timpul timp de vacanță!

Timpul de vară și timpul de vacanță – acestea aparțin cumva laolaltă, nu-i așa? Așa m-am gândit și eu: „Curând copiii au vacanță, mă bucur de ea, atunci avem mai mult timp unii pentru alții. Putem rezolva lucruri care au tot rămas nerezolvate – lăuntrice și exterioare și din când în când să facem și o excursie.” – Dar deodată m-am aflat într-o situație neașteptată. Am distribuit copiilor ce au de făcut, pe cei mici i-am trimis să se joace și mă gândeam apoi: „Așa, acum pot să mă pun și eu la treabă!” Dar după scurt timp am auzit, spus puțin exagerat, dar numai puțin, deja aproape în cor:

„Mami, poți să mă ajuți?” „Mami, cum fac asta?” „Mami, nu pot!” Atunci a trebuit să împac pe cei mici deveniți neliniștiți, în acest moment micuța Anna-Sophia a atentat la planta mea și a considerat pământul mai frumos pe podea decât în ghiveciul de flori. Am pus-o la loc. Atunci a venit deja următoarea cerere: „Mami, trebuie să mai controlezi munca, e în regulă?” „Mami, ce să mai fac?”

Mami încolo, mami încioace, mami sus, mami jos ...

„De necrezut, deja este timpul de gătit și încă nu am făcut absolut nimic!” Absolut nimic? Nu, dar nimic din ce am vrut. „Cu siguranță că mâine va fi mai bine”, mă gândeam. Dar din nou se întâmplă altfel. Una ca cealalta se înșiră zilele. Necesități în jurul meu care trebuie satisfăcute. Apoi munca multă și la aceasta și o casă plină de oameni care își petrec vacanța lor la noi și au necesități. Cu ei nu am mult de lucru, dar totuși puțin. Femei care vin la mine ca să primească ajutor pentru viața lor de toate zilele cu Dumnezeu și în familie, să discut, să dau indicații, să planific, să mustru, să pedepesc, să ajut, să arăt cum se face ...

Da, inima mea este mereu plină de dorința să satisfac toate aceste cerințe, dar mă simțeam total suprasolicitată în acestea. „Ah, Doamne, atunci viața de toate zilele, dacă compar, este tocmai vacanță pentru mine!” M-am dus înaintea Domnului și L-am întrebat pe Domnul ce nu este în ordine cu mine. Am simțit foarte clar intenția lui Dumnezeu în inima mea ca să intru din nou în odihna Lui. Am observat: „Eu nu pot satisface necesitățile. El este acela care poate satisface necesitățile și întotdeauna exact în modul potrivit. Și dacă stau în încrederea și odihna Lui, El o poate face prin mine.” Am

citit un pasaj din mesajul „Odihna credinței” [din cartea „Lehre mich, Herr!” (Învățămă, Doamne! – nota trad.) de Ivo]: *„Dacă noi ca copii ai lui Dumnezeu ne comportăm ca niște găini, nu vom fi de ajutor nici unui suflet pierdut! Cât de des chiar creștinii sunt sufletele cele mai neliniștite! Noi să pășim împărătește din încredințarea credincioșiei lui Dumnezeu prin problemele lumii acesteia și în mijlocul ei să răspândim în jurul nostru odihna cerului!”* și: *„Un principiu important al acestei odihne este: pentru fiecare situație a vieții noastre există o soluție duhovnicească și biruitoare.”*

Da, m-a atins în adâncul inimii! Nu aș putea spune că m-am comportat ca o găină, dar în inima mea am cam „dat din aripi”. Acum am putut să le abordez corespunzător și m-am minunat cum funcționează. Necesitățile sunt tot aceleași, dar pot privi din nou mereu la El și să umblu astfel în El. El are întotdeauna pentru tot o cale posibilă de mers, un timp potrivit, o soluție și un ajutor pregătit. Atunci mi-am dat seama în sfârșit: dacă în toate provocările vieții de toate zilele tot timpul umblu în această dimensiune a credinței, atunci am tot timpul timp de vacanță!

Când cineva cere socoteală de la voi ...

Cu două zile în urmă dimineața, în timpul muncii mele în bucătărie, am ascultat o parte din mesajul pe casetă „Proslăvirea lui Dumnezeu în noi”, pe care Ivo l-a ținut odată într-o zi de vizită. În această predică el a vorbit despre acest special „ei”. Știți care „ei”? Este acel „**Ei, ei ,ei!**” care ar trebui să fie exclamat atunci când văd umblarea noastră eminentă în Hristos (**Deut.4.6-8**)¹. Această umblare ar trebui să fie atât de maiestuoasă, de domnească și de exemplară, efectiv o expresie a Lui Însăși, încât oamenii, pe baza acestei roade să ne provoace și să ceară socoteală de ce este așa. Ah, unde ne aflăm noi cu privire la această realitate?!

¹ „Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor care vor auzi de toate aceste rânduieli și vor zice: «Într-adevăr (lb.germ.: ei. După Luther), neamul acela mare este un popor înțelept și priceput!» Care este în adevăr neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii ei așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru ori ce câte ori Îl chemăm? Și care este poporul acela așa de mare încât să aibă rânduieli și porunci așa de drepte cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?”

Seara în agenda mea de termene stătea scris din nou: „Seară cu părinții, Noemi – ora 20.00 – școala Wilen.” Mi-am încins mijlocul cu așteptarea că Domnul este activ în mine și va realiza și în seara aceasta tot ce are de gând. El în mine mă poate mâna la tăcere sau vorbire, oricare ar fi partea mea în această seară. Când am ascultat prelegerile voiam să fiu cât mai repede din nou acasă. Dar a intervenit ceva: mai întâi m-au înconjurat trei femei străine și mă priveau radiind. Nu știam de ce, pentru că nu schimbaseră nici o vorbă cu mine. Atunci au început să vorbească despre Noemi. Ele erau vizibil mulțumite că mergea în aceeași clasă cu copiii lor și se bucurau că se înțeleg așa de bine, cu toate că erau străine. Am auzit că Noemi este și foarte săritoare în ajutor. Una din femei spunea râzând că astăzi în timpul lecțiilor băiatul ei cânta un cântec compus de el: „Noemi, Noemi, ea mă va ajuta din nou!” Cealaltă femeie m-a întrebat cum se descurcă Noemi, fiindcă este singura fată elvețiană din grupa ei. Eu i-am răspuns că în principiu îi merge bine, fiindcă are o natură veselă. Dar fetițele uneori nu ar fi chiar drăguțe cu ea și ar fi și batjocorit-o fiindcă crede în Isus. Atunci mama (o mahomedană) s-a rușinat și a spus că vrea să repare acest fapt. Atunci și ea a început să o laude pe

Noemi: „Eu îi tot spun lui Raza a mea: «Uită-te la Noemi, fă ca Noemi! Ea este plăcută și liniștită, uită-te la ea!»” Și a mai repetat o dată, de două ori. Cât de mult m-am bucurat. Acum chiar voiam să plec, dar a mai intervenit ceva.

Am salutat o femeie cunoscută din sat și am întrebat-o cum îi merge. A povestit puțin despre ea și a spus deodată: „O, copiii tăi sunt mereu așa de veseli și de echilibrați. De fiecare dată salută atât de prietenos. Și ne întrebăm cum este posibil, căci noi (referindu-se și la a doua femeie care s-a alăturat discuției) nu realizăm nici lucrurile cele mai elementare. Mereu trebuie să spun copiilor mei: «Acum salută și tu cum se cuvine!» sau «Spune mulțumesc!»” Apoi a povestit cum a urmărit-o pe Noemi la o vizită la școală: „Ca un fluture, mereu atât de veselă și de săritoare, așa o persoană mică finuță și totuși atât de statornică în părerea ei și atât de conștientă de sine, să te miri nu altceva ... Dar, cum faci aceasta având nouă copii, mă întreb, căci s-ar putea spune că ești o super-femeie!”

Așa, și acum eu eram la rând, acum am putut da socoteală despre credința din mine, și aceasta am și făcut-o: „Nu, nu! Nici să nu-ți închipui să gândești așa ceva! Aceasta se bazează pe credința mea în Isus. Eu de la mine însumi sunt cu totul incapabilă.” Și atunci i-am

mărturisit că vorbesc despre toate cu Dumnezeu și că Isus are mereu un sfat pentru fiecare situație. De faptul că eu caut zilnic în Biblie după corelările vieții, fiindcă EL este creatorul nostru, EL știe cum să funcționeze toate. „Nu că nu există greutăți, ci deosebit este faptul că El are pentru fiecare problemă o soluție activă și efectivă, care aduce pur și simplu transformarea dacă sunt de acord cu aceasta. Este vorba foarte practic de introducerea cerului în cadrul fiecărei zile noi și nu de a-l amâna mereu spre veșnicie sau pe mâine.” Am vorbit despre păcat, despre bine și rău, despre slujirea de învățatură biblică a lui Ivo și școala vieții. Ele au vrut să primească pur și simplu un răspuns și au crezut fiecare cuvânt. A fost realmente frumos și mă gândesc că cele două femei au primit o mică idee despre ce înseamnă credința.

Când m-am îndreptat spre casă mi-am adus aminte: acesta este un început ale acelor lucruri despre care a vorbit Ivo în predică. Acest „ei, ei”, care cere o dare de socoteală. Atunci am putut spune numai: „Aceasta chiar aduce roade cu adevărat, Te rog mai mult din aceasta, Doamne!”

„Fată pentru toate”

Multă vreme am avut imaginea unei mame perfecte care pur și simplu poate tot, știe tot, are timp pentru tot, face tot, rezolvă toate necesitățile, se gândește la toate, acoperă toate lipsurile și pe lângă acestea are în mână toată gospodăria și în acest timp se află într-o deplină odihnă și armonie lăuntrică. Dar am observat tot mai mult că la copiii mei numeroși nu prea ajung să satisfac toate cerințele și necesitățile așa cum mi-aș fi dorit. De multe ori gândeam că ar trebui să mă pot împărți în trei sau patru, ca în acest fel să am timp pentru toate după cum se cuvine. De multe ori îmi dădeam seama că rezolvam lucruri care de fapt erau partea copiilor, îplineam obligații omise și aminteam mereu fiecăruia datoriile sale: „Ar trebui să mai faci asta, să mai faci și aia! Ai făcut-o deja?” Copiii se simțeau ca în puf, fiindcă nu trebuiau să se gândească prea mult. Dar din această cauză aveam eu de purtat mai mult. Cu toate că copiii ajută mult, mă simțeam tot mai mult ca cineva care trage după sine nouă căruțe, fiindcă la toate era mai întâi necesară somația mea. Fiindcă în acest fel multe progresau atât de încet, seara aveam tot mai puțin timp pentru povești, convorbiri și

muzică. Timpul era umplut cu urmărirea activităților și a obligațiilor ce apăreau mereu și invitația fiecăruia să-și facă treaba. Acum era din nou timpul pentru o consfătuire de familie. Așa nu se mai putea continua. Ivo le-a explicat copiilor: „Mami nu este pur și simplu «fată pentru toate». Nu. Prioritatea voastră este ca și *ea* să poată trăi, fiindcă fiecare dintre voi contribuie voluntar cu partea lui.” Deci am creat o nouă formulă de familie: totdeauna *în primul rând* copiii sunt cei care vin la mine cu întrebarea: „Mami, mai pot ajuta ceva?” O nouă dimensiune măreață. Acum *eu* sunt prioritatea lor. Acum nu eu trebuie să mai alerg mereu după ei și să-i scot cu un mare efort din toate „ungherele” lor. Ei vin la *mine*: „Mami, pot să mai ajut la ceva? Mami, pot să mai ajut la ceva?”, se aude acum mereu la noi. Dacă necesitatea actuală este satisfăcută, îi trimit la joacă. Așa se întâmplă și când cel mai mare, Simon, după ce vine de la școală, întreabă întâi: „Mami. Mai ai ceva pentru mine?” Atunci îl întreb de lecțiile sale și împart treburile: „Ar fi mai bine acum să mergi să exersezi la pian și după aceea să-ți faci temele de casă.” Pe altul poate încă nu îl pun la lecții, pentru că îl așteaptă încă o datorie omisă.

Temerea de la început a copiilor că vor trebui numai să tot ajute nu s-a împlinit deloc. Prin această împreună susținere ca prioritate din partea lor, în familie a apărut atât spațiu liber încât de cele mai multe ori deja seara la ora 19 ¼ eram gata cu toate. Acum mă pot ocupa din nou cu cei mai mici, avem din nou seri muzicale, auzire de povești și într-un ciclu regulat pot vorbi între patru ochi o dată cu fiecare dintre copii, ceea ce mi-am dorit deja de mult timp.

În timp ce mă gândeam despre acest progres, această ușurare și creștere a puterii și vieții în familie și eram fericită de acest lucru, am văzut deodată paralela cu biserica: nu este în biserică exact la fel? Cineva a spus de curând zicala: „Diaconul, el poate să le facă!” Da, în biserică se întâmplă exact la fel: din partea slujirilor se așteaptă pur și simplu totul – cu trup, suflet și duh. Și ei se simt ca în puf, pentru că slujitorii pot să le facă așa de bine. Totuși și aici va fi la fel, că viața va fi promovată și înmulțită numai prin împreună susținere. Exact la fel ca și pentru mine cu copiii, și pentru slujiri va fi ceva măreț de a avea oameni care sunt la dispoziție. Oameni care vin și spun: „Mai pot să te ajut cu ceva?” „Ai ceva pentru mine?” Pe această cale, așa cum o experimentez acum în familie, puterea

Eroare! Stil nedefinit.

va crește și se va înmulți neasemuit, Cuvântul
va alerga ca niciodată până atunci și părtășia și
viața se vor revărsa. Deosebirea trebuie trăită.

Gura copiilor

Mă mir mereu cât de ușor înțeleg copiii realitatea duhovnicească. Nu în zadar a spus Isus în **Mat.18.3**: „**Adevărat vă spun, dacă nu vă veți întoarce și nu veți deveni ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor.**” În aceasta noi cei mari suntem de multe ori atât de greoi la înțelegere și căutăm prea departe. Deseori și nouă mădulelor slujitoare ni se reproșează că realitățile despre care mărturisim sunt mult prea înalte și mult prea grele pentru un cetățean normal. De contrariul pur m-a convins din nou gura copiilor. Să vă relatez trei episoade.

Încă o dată ținea Ivo adunare ulterioară cu copiii mari și eu cu cei mici. Adunare ulterioară înseamnă: noi detaliem și repetăm Cuvântul lui Dumnezeu prezentat în adunare în ziua precedentă și discutăm despre acesta. Toți trebuie să înțeleagă despre ce a fost vorba. Dar acum trebuia prelucrată o adunare neobișnuită. Începutul acelei adunări a fost ca întotdeauna cu salutări vesele și așteptare cu bucurie cu privire la ce va lucra Domnul astăzi. Dar curând sala era umplută de mustrarea faptului că nevoi mari, frânturi grele de păcate și

probleme stingeau Duhul Sfânt. „Ați observat și voi?”, am întrebat deci copiii. „Da, a fost așa de greu, așa de ciudat”, a fost răspunsul. Atunci am amintit copiilor cum frații și surorile s-au dus în față unul după altul ca să aducă la lumină păcate, lipsuri și nevoi. Atmosfera s-a ușurat vizibil. „Aha!”, a exclamat Joshua (5), „acum înțeleg de ce tot vin oamenii la noi: ei vor să-și spună păcatele, ca să plece!” Acum deja picase fisa care a explicat începutul adunării. I-am lămurit mai departe că atunci când se numesc problemele se eliberează în același timp daruri duhovnicești care ajută în acestea. Înțelepciunea și sfatul lui Dumnezeu începe să curgă în acest fel prin mădulare. „Ați auzit când cineva s-a plâns de faptul că el ajunge de multe ori în necaz și mânie datorită dezordinii dese a copiilor săi?” „Da, am auzit”, zice Elias (6). „Sigur că nu este simplu”, am spus, „ce s-ar putea face împotriva? Cu siguranță că trebuie mai multă rugăciune pentru aceasta, ce zici?” Răspunsul prompt al lui Elias a venit ca din pușcă: „Nu, nu, copiii ar mai și trebui pedepsiți ca să învețe să asculte și atunci nu mai trebuie să se mânie!” M-am mirat de răspuns, fiindcă era potrivit pentru acea situație.

Aceste adunări ulterioare sunt și pentru noi cei mari mereu pline de învățăminte și ne fac

vigilenți. După seminarul din decembrie 1998 am avut din nou convorbiri împreună. Seminarul nu a fost un șir de expuneri, ci Ivo ne-a pus o bază prin Cuvânt pentru a ajunge mai departe în viața practică cu Dumnezeu. Sarcina fiecărui doritor după propășire era: scrierea concretă punct cu punct a fiecărui „focar de neliniște” din viață și după aceea găsirea priorității, deci cel mai important punct de neliniște. Foarte puțini erau cei care puteau rezolva în acest fel această sarcină, adică să aducă punct cu punct focarele de neliniște și să numească după aceea prioritatea. Gândul nostru era imediat: această sarcină era pur și simplu prea grea. Dar și aici gura copiilor ne-a învățat din nou spre mai bine. Lois (10) s-a întrunit cu frații ei mai mari și cu Noemi (9) și ei și-au adus în adunarea ulterioară toate listele lor de focare de neliniște: Punctul 1: de multe ori sunt ursuză. Punctul 2: dezordine pe masa de scris. Punctul 3: nu mă scol la timp potrivit pentru a sta înaintea Domnului. Apoi, ca și cum ar fi fost cel mai simplu lucru existent cu putință, Lois a explicat: „Dar punctul de prioritate este al treilea, fiindcă dacă aș fi la timp potrivit dimineața înaintea Domnului, restul ar merge aproape automat.” Ivo, care lucra cu cei mari, s-a mirat și el: „Nu a fost prea greu pentru voi? Cei mari s-au descurcat

așa de greu cu aceasta”, a întrebat el. Răspunsul prompt al lui Lois a fost: „O, nu, a fost foarte ușor. Cred că este greu numai dacă nu se vrea să se numească punctele.” Da, a fost un răspuns clar. Modest și simplu când se trăiește ca un copil în lumină.

Altă dată ne aflam la o oră cu copiii. Erau prezenți și copii mai mari. Vorbeam despre ascultare pe față și pe ascuns când nu ne vede nimeni. Omulețul meșterit de noi, care se afla pe masă, avea un chip în față și în spate. Ambele fețe cu ochi strălucitori și cu un râs vesel. Când ne-am rugat împreună, o fetiță s-a rugat: „Doamne Isuse, fă-ne să putem fi și noi copii așa de veseli.” „Trebuie să ne rugăm ca să fim așa de veseli?”, a fost întrebarea mea adresată ei. Ea m-a aprobat dând din cap. Îndreptându-mă spre Elias, l-am întrebat: „Ești și tu de aceeași părere?” „Nu. Dacă ascultăm pe față și pe ascuns, atunci suntem *automat* veseli!” „Cu adevărat, așa este de simplu!” Atunci unul s-a simțit mânat să se roage: „Doamne, deschide-ne ochii ca să devenim ca niște copii.”

FSG și LMM

În aceste zile am avut din nou parte de o frumoasă experiență la școală. A început într-o dimineață la dejun când Lois i-a șoptit unuia din frați ceva la ureche. „Na Lois, ce este cu tine, ai ceva de ascuns?” „Da, mmh, nu ... Este o taină ...” Dar s-a dus totuși în camera ei, a adus o scrisoare și mi-a înmânat-o. Am citit cu mirare rândurile pe care Lois le-a scris cu grijă și litere frumoase către învățătoarea ei: „Stimată doamnă B., ați avea odată puțin timp pentru o discuție? Este foarte, foarte important! Este chiar atât de important că ar putea salva mai multe vieți!” Partea inferioară a scrisorii mai era prevăzută cu niște căsuțe pentru a semna cu x: „Mă interesează”, „Nu mă interesează” și altele. Era semnată de Lois și Manuel. În primul moment scrisoarea părea cam excesiv de serioasă, dar am simțit că aceasta venea atât de adânc din inima copiilor, încât am permis ca ea să fie trimisă așa cum era. Știam deja de mai mult timp de dorința care o preocupa pe Lois. Acum eram curioasă ce va lucra Domnul prin copii în această situație și am decis să nu mă amestec. Acum chiar Lois să povestească mai departe.

De Lois, 11 ani

La mine în clasă a devenit tot mai normal ca să se vorbească despre lucruri foarte, foarte necurate. Acest lucru s-a înrăutățit mereu și în orele la bibliotecă elevii își luau cărți pentru lămurire și se amuzau cu ele. Învățătoarea mea ședea acolo și spunea : „Este foarte natural.” Eu am văzut aceasta și eram singura care m-am împotrivit. Au râs de mine și au spus: „Aha, Lois ar fi probabil pedepsită de Dumnezeu! ei dacă se uită la asemenea lucruri. Ha, ha, ha, ha ...! Nici nu am mai îndrăznit să mai spun ceva împotriva. Atunci au venit Diebold-ii la noi în școala de viață de trei luni și Manuel merge acum cu mine în aceeași clasă. Primele zile au fost foarte normale la noi în clasă și odată pe drumul spre casă am ajuns să vorbim despre această temă. I-am spus lui Manuel: „Exact această temă am vrut să o abordez și eu.” Atunci i-am povestit puțin ce se întâmplă în orele la bibliotecă. El era de aceeași părere cu mine și ne-am gândit să trecem această temă la ora de dirigenție și să o discutăm. La ora de dirigenție se înscriu lucrurile care deranjează și după aceea se discută. Dar amândoi am avut simțământul că nu va fi posibil. Așa am ajuns la soluția să vorbim numai cu doamna B. despre aceasta.

Voiam să o facem conștientă de faptul că ea poartă o responsabilitate pentru această clasă și că altfel ea îi va conduce pe toți într-o mlaștină. În acest lucru am avut pace. Și așa s-a făcut că eu și Manuel ne-am gândit ce să spunem, dar de mirat era faptul că nu ne venea la probă nimic inteligent în minte și ne-am împotmolit amândoi. Atunci mi-am amintit ce a spus tata în ultima predică. Suna așa: **„Dar când vă vor da în mâna lor (lb.germ.: când va trebui să dați socoteală – nota trad.), să nu vă îngrijiți cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi sunteți cei care veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi” (Mat.10.19-20).** Și așa ne-am lămurit că nici nu trebuie să ne gândim la ce să spunem. Am concluzionat: „Știm despre ce temă vrem să vorbim, iar restul îl lăsăm în seama Domnului. Dacă ceea ce vrem să facem se află sub binecuvântare, Dumnezeu ne va și da exact la secundă cuvântul potrivit, sunt sigură.” Așa ne-am despărțit. Ziua următoare am scris o scrisoare către doamna B. Ea a citit-o și nu a înțeles prea bine ce vroiam să spunem. A venit la noi și ne-a spus: „Da, putem vorbi.” Dar eu nu știam nici un cuvânt ce să spun. Eram îndreptați numai spre Dumnezeu. Am început cu părerea mea cu privire la orele la bibliotecă.

Și deja au apărut argumentele delicate: „Copilul trebuie să știe de unde vine, altfel tot trebuie să studieze dacă a fost scuipat din cer sau altceva.” Exact în acea secundă am știut ce să spunem: „Nu. Este chiar invers. Atunci când el știe de unde vine, *atunci* trebuie să tot studieze. De exemplu: «Cum este exact? Sau, cum a spus mama, așa nu poate fi» și altele. Lucrul cel mai rău este că atunci ei vor tot mai mult. Mai întâi numai cartea din bibliotecă, apoi vine revista și apoi filmul, până ce viața este distrusă.” Nici nu mai știu ce am mai spus. În orice caz, după fiecare încercare pornită împotriva la ce spuneam, ea era din nou tăcută și gânditoare. Atunci a mai spus ceva. De exemplu: „Se tot anunță la radio că se violează copii. În astfel de cazuri trebuie să se și știe ce se face.” La acest argument a trebuit să clarific că nu aș ști ce să fac într-un astfel de caz exact la fel ca și în cazul în care nu aș ști nimic despre această temă. Ea a mai adus mai multe astfel de argumente, dar Dumnezeu ne-a dat la secundă răspunsul potrivit. Nici nu mai pot enumera toate răspunsurile bune pe care ni le-a dat Dumnezeu. În orice caz discuția a durat peste o oră și jumătate și la sfârșit ea a spus: „Da, la toate aceste lucruri vreau să mă mai gândesc încă o dată temeinic. Vom vorbi o dată în clasă despre aceasta, dar mai întâi

trebuie să cuget încă o dată bine, pentru că a fost cu adevărat o greșeală.” Apoi ne-a mai întrebat ce am face noi concret cu fiecare caz greu în parte din clasă. Și aici Dumnezeu ne-a pus pe inimă sfaturi. La încheiere, ne-a mai dat un MULȚUMESC FRUMOS lung de vreo două minute! Deci o aveam complet de partea noastră! În geanta mea mai aveam special o casetă „Höhere Gewalt“ (Forță majoră – nota trad.) și un exemplar „Jesus, unser Schicksal” (Isus, soarta noastră – nota trad.). Și am simțit clar că chiar acum era momentul să i le dau pentru auzit și citit. Și așa ne-am despărțit și această convorbire nu a fost zadarnică.

Deloc, pentru că în clasa noastră au avut loc imediat adevărate progrese. Chiar și cei mai răi băieți din clasa noastră iau lucrurile foarte în serios și le și pun în practică. Da, acum taina este dată pe față. Manuel și cu mine am întemeiat grupa-FSG. Aceasta înseamnă: Friedens-Stifter-Gruppe (grupa împăciuitorilor – nota trad.). Aducem ordine în clasa noastră.

(Continuarea lui Anni)

Vă puteți da seama cât de mult ne-am bucurat când cei doi împăciuitori au venit acasă radiind de bucurie de cele întâmplare. Dumnezeu i-a putut folosi și ei au avut biruință! Cu adevărat, câteva zile mai târziu a sosit o

scrisoare din partea învățătoarei către toți părinții. Conținutul dădea de înțeles că ea nu va mai permite în viitor ca în clasa ei să fie folosite cuvinte rele sau chiar vulgare. Ea a solicitat în această scrisoare și susținerea educativă a părinților în ceea ce privește această decizie. Deci de acum încolo oricine va folosi cuvinte necurate în timpul când se află la școală, trebuie să aducă o semnătură de acasă. Dacă acest lucru are loc de trei ori, el va trebui să părăsească imediat sala de clasă și să meargă tot drumul spre casă pe jos. Slavă Domnului!

Lois și Manuel mi-au mai deconspirat încă un al doilea nume a „organizației lor subterane”, și anume LMM, care înseamnă Lois-Manuel-Michael. Un trio care înregistrează în scris „faptele rele” ale colegilor de clasă și care vrea să ajute „răufăcătorilor” ca ei să nu mai fie nevoiți să le facă. Mulțumiri fie aduse Domnului pentru această inițiativă proprie!

Aici urmează imediat încă două relatări ale experiențelor unui mic misionar, anume Simon (14 ani):

Tulburare la masă

Eram la masa de seară când mami ne-a povestit că caseta cu biografia vieții lui tata pe care el a dedicat-o foștilor săi colegi de școală în forma unei înregistrări audio-vizuală evanghelistice a ajuns pe căi lăturalnice în regiunea Berna. Acolo a fost vizionată de o familie și a declanșat un adevărat val. Pe baza acestui entuziasm ei au întrebat imediat dacă înregistrarea audio-vizuală ar putea fi prezentată acolo unui grup de tineri. Ședeam și ascultam discuția și chiar eram mirat de cele povestite, când tata m-a întrebat deodată și neașteptat: „Ți-ar face plăcere să pleci cu trenul acolo și să o prezinți, fiindcă această înregistrare tu ai prezentat-o deja o dată la școală?” La început aproape că nu-mi venea să cred, dar m-am declarat voitor cu bucurie pentru această mică „misiune evanghelistică”. Însă aveam un oarecare simțământ de risc, fiindcă nu am călătorit niciodată de unul singur cu trenul și cu atât mai puțin un timp

așa de lung (călătoria urma să dureze aproape cinci ore).

Într-o sâmbătă a venit timpul, dar deja la o sută de metri de casă a apărut prima greutate. Era să pierd autobuzul. Apoi la gară am observat că am planificat întreaga călătorie cu un mers al trenurilor din 1989. Atunci nu am putut decât să mă rog: „Doamne, ajută-mă, că nu mă pot descurca decât cu Tine!” Și în St. Gallen la schimbarea trenului, nici cu cea mai bună intenție nu știam în care tren să mă urc. În mijlocul mulțimii aglomerate a apărut o femeie pe care am văzut-o ocazional la gara anterioară. După ce am întrebat-o încotro merge, m-a condus la trenul potrivit. Asemănător a fost la Berna: de data aceasta m-a călăuzit o femeie complet necunoscută la linia dorită etc. La urmă am ajuns la timpul potrivit la Frutigen fără să fi avut un plan de călătorie pe care să mă fi putut baza. Încercările au continuat și la proba principală: proiectorul de diapozitive era defect. Diapozitivele săreau pe rând din magazie, nimic nu mai mergea bine. Trebuia adus repede de undeva un alt aparat. Dar mi-am amintit ce a tot spus tata: cu cât sunt mai multe ispite înaintea unei acțiuni evanghelistice, cu atât mai mare va fi binecuvântarea după aceea.

Într-adevăr, așa a și fost. La început s-au cântat cântări, apoi am fost rugat să fac o mică introducere, la care Domnul mi-a dat reușită. Tot ce am considerat important de spus, le-am putut lega laolaltă corespunzător. Toată prezentarea a mers ca pe roate. La sfârșit a fost mai întâi o liniște consternantă și după aceea o predare lui Dumnezeu a urmat-o pe alta. Se puneau întrebări una după alta, s-au pus întrebări și cu privire la mine și am putut depune mărturie. A durat în acest fel până pe la ora 23. Nu puteam decât să jubilez înăuntrul meu. O mare străpungere a fost rodul celor neplăcute care au avut loc înainte. Când ziua următoare am ajuns acasă și am povestit, tata a spus: „Pentru că această acțiune a reușit atât de bine, ai voie să preiei și pe viitor misiunile audio-vizuale în cadrul grupelor de tineri.”

Eu nu sunt decât un copil

În aceste zile am avut parte de o experiență încurajatoare. La școală avem 16 computere noi cu conectare la internet. La intrarea în sala computerelor colegul meu necredincios Simon și cu mine am observat că de fiecare dată elevii se comportau neobișnuit și misterioși la monitoarele lor. Prin aceasta au atras bineînțe-

les atenția asupra lor. În primul rând am descoperit că au instalat jocuri interzise pe computerele Mac Intosh. Dar după aceea am aflat cu spaimă că motivul propriu-zis pentru comportamentul lor misterios a constat în faptul că elevii au tras din internet poze pornografice. I-am explicat colegului meu că așa ceva nu vrem să permitem în nici un caz. El s-a aprins imediat. Ne-am pus imediat la treabă și am început să ștergem, fără să le deschidem, toate fișierele străine. În acest fel nu a trebuit să privim pozele necurate. Bineînțeles că această acțiune am pornit-o pe ascuns. Dar apoi am simțit că nu este suficient. Așa că am chemat un învățător și l-am înștiințat cu privire la acest fel de fișiere interzise. De atunci toate au mers strună. Cu ajutorul feluritelor programe de căutare cadrele didactice au început să curățească rețeaua întreagă. În acest fel au găsit o mulțime de fișiere pornografice pe care le-au șters imediat. De atunci fiecare elev are voie să ocupe sub parola sa un loc de stocare de numai 10 MB. Acesta este exact necesarul pentru însușirea materialului didactic. Deci în acest fel a fost curățită dintr-o lovitură o întreagă școală de pornografie. Și nu a fost numai ceva ocazional, fiindcă învățătorii fac acest control până în ziua de azi. Apoi seara, când am ieșit din

clădirea școlii, colegul meu Simon a sărit în sus de bucurie: „A fost super-clasă!” El, colegul meu necredincios!

Cu aceasta vreau să încurajez toți copiii și tinerii. Nu sunteți prea mici ca să puteți răsturna o școală cu capul în jos. Este nevoie numai de puțin curaj. La mine a început atunci când băieții din garderoba noastră dădeau din mână în mână o poză cu o femeie goală. Am sărit la ei, le-am smuls poza din mână și am aruncat-o în coșul de gunoi. Elevii m-au privit cu ochi mari! Dacă îndrăzniți așa ceva, atunci veți recolta cu siguranță o minunată măsură de bucurie, curaj și putere. Să nu vă uitați numai cum colegii voștri aleargă spre pierzare. Aici aveți o responsabilitate. Poate că zici: „Eu sunt numai un copil!!!” Da, ești un copil, dar cu un mare efect!!

Puh!!

Penultimul nostru copil, Jan-Henoch, este în toate puțin mai lent decât ceilalți copii. Probabil că era de multe ori atât de preocupat să-i observe pe cei mari și să-i admire, încât uita să învețe și el însuși. Așa că a durat un timp până ce a ajuns în sfârșit să vorbească. Cu atât mai mult el m-a făcut să mă minunez într-o dimineață.

Tocmai făceam paturile când el (3½) a intrat în camera noastră. El, care de altfel vorbea puțin și de cele mai multe ori frânturi de propoziție neterminate, m-a întrebat efectiv: „Mami, ce să te mai ajut?” Și ce întrebare frumoasă! Desigur că a preluat-o de la frații lui mai mari. Bineînțeles că aveam pregătită o mică muncă pentru el: „Poți să faci ordine în cămăruța ta!” Atunci el a răspuns total dezamăgit: „Puh! Am zis să te ajut pe *tine* cu ceva!!” „Dar Jan-Henoch”, i-am replicat, „mă ajuți cel mai mult atunci când faci ce îți spun. Aceasta este să mă ajuți pe *mine!*” Dar aceasta i se părea din nou prea greu de înțeles ...

Vă puteți închipui că mi-a trecut ca o săgeată prin inimă! Nu suntem și noi mereu exact la fel față de Domnul?: „Doamne Isuse, Ție îmi predau viața, vreau să Te slujesc din toată

inima, Te rog folosește-mă!” Sau cu alte cuvinte: „Doamne Isuse, cu ce Te pot ajuta?” Dar atunci când El ne repartizează un loc și ne dă o sarcină, totuși de multe ori arată puțin altfel, nu? Atunci ca soție poate sună cam așa: „Puh!! Ce? Să-l iubesc pe soțul meu din inimă, să-i slujesc *ca Domnului* și să mă supun lui efectiv? Nu la asta m-am gândit, căci eu am vrut să-Ți slujesc *Ție!*”... Sau ca copil sună așa: „Puh!! Să ascult de mama? Să fie dorința *mea* ce este important pentru *ea?*! Nu, eu vreau să slujesc Domnului!” Sau ca soț sună așa: „Puh!! Să ascult de slujitorii lui Dumnezeu *ca Domnului* și să fac ce spun *ei?* Dorința *lor* să o fac să fie a mea? Să fiu de acord cu ținuta *lor* morală? Nu, nu așa mi-am închipuit-o! Vreau să slujesc *Domnului!*”

Această întâmplare a fost numai de o clipă, o înregistrare de moment. Dar cu cât trecea timpul, cu atât mi-a devenit mai clar: *aceasta* este necesitatea timpului actual: să ne întoarcem cu adevărat la Domnul nu prin cuvinte și închipuiri proprii, ci să consimț într-un mod foarte practic în faptă și adevăr cu ceea ce vrea *El*.

Scăpat la limită de moarte

Faptul că binecuvântările și rugăciunile voastre ne-au purtat într-un mod deosebit și la nivel de familie, ne-a devenit conștient mai ales la 1 septembrie 1999.

Ivo și cu mine ne aflam în aceea după masă împreună cu cei opt copii ai noștri în drum spre o acțiune evanghelistică în Zürich. La ora 12.30 ne-am urcat cu grabă în autobuzul nostru alb, fiindcă urma să cântăm și să prezentăm audio-vizual „Forță majoră” la ora 14.00 în azilul de bătrâni, unde trăia bunica noastră în vârstă de 97 de ani. Fiindcă Ivo nu a avut timp să se pregătească dinainte, urma să conduc eu pe șosea, ca el să se pregătească în acest timp. Duhul Sfânt mărturisea tot timpul în inima lui că acei oameni, cărora urma să le slujim, erau deosebit de închiși pentru primirea Evangheliiei. Așa că în timpul călătoriei el a inițiat un timp de rugăciune. Ne-am rugat pentru ocrotire în călătorie, pentru echiparea necesară a inimilor și pentru străpungerea Cuvântului.

Zece minute mai târziu, în timp ce Ivo se gândea pe ce cale îi va pregăti Domnul pe oamenii aceia, s-a auzit deodată un pocnet puternic. Mă aflam chiar pe banda de depășire cu 120 km/h, când a explodat anvelopa din

stânga spate. Imediat spatele mașinii a derapat puternic, încât am pierdut complet controlul asupra ei. „Isuse! Isuse!”, m-am auzit strigând tare. Ca și cum Ivo ar fi fost ascultarea mea, el a apucat volanul ca să readucă mașina aflată deja aproape de-a curmezișul în direcția de mers. Dar nu s-a mai putut. Cât de repede a derapat la început spre dreapta, la fel derapa apoi spre stânga. Ne năpusteam cu mare viteză spre parapet. Deodată în interiorul mașinii s-a declanșat o luptă duhovnicească. Chiar înaintea izbirii sigure a mașinii de parapet Duhul lui Dumnezeu a exclamat poruncitor din Ivo: „În Numele lui Isus!” Împotriva oricărei legi de acțiune vehicolul a fost îndepărtat de parapet. Ca o contracarare, din mine exclama mereu „Isuse! Isuse!” și din Ivo „În Numele lui Isus! În Numele lui Isus!” Fiecărui strigăt după ajutor urma ajutorul pe loc. Ne aflam înfășurați într-un câmp de putere enorm. Autobuzul încă mai patina de-a curmezișul cu mare viteză pe șosea, dar totuși nu se răsturna. La urmă vehicolul s-a întors de tot, așa încât puteam vedea toate mașinile și camioanele venind spre noi cu mare viteză. Atunci la ultimul „Isuse! Isuse!” ... „În Numele lui Isus!”, a avut loc minunea absolută. Ne-am aflat deodată parcați cu spatele pe fâșia de defecte și anume drept ca lumânarea chiar de-a

lungul parapetului. Aliniat ca și cu o riglă, autobuzul se afla parcat paralel la câțiva centimetri de parapet. Și totul fără nici o coliziune, fără ciocniri în masă sau vreo zgârietură. Totuși șoseaua nu avea decât două benzi, iar circulația era intensă. A avut loc numai o mică deformare a barei de protecție la manevrarea autobuzului, când Ivo a încercat zadarnic să elibereze prin mers înainte roțile afundate într-o rigolă de scurgere. Dar nici această pagubă nu ar fi trebuit să fie, fiindcă Domnul a pus să se oprească mașina exact la capătul unui loc de parcare. Altfel ar fi fost imposibil să întoarcem autobuzul din cauza intensității circulației. La urmă Ivo a putut să elibereze roțile din stânga din rigolă prin mers în marșalier trei metri și deja ne-am aflat pe locul de parcare. Un șofer de camion, care a observat atent din locul lui de parcare întreaga manevră, s-a oprit lângă noi, a coborât geamul gânditor și a depus mărturie evenimentului neobișnuit. Noi i-am înmânat caseta „Forță majoră” și i-am explicat că ne aflăm chiar în drum să prezentăm această înregistrare audio-vizuală. El a privit titlul și a spus afirmativ: „Da, aceasta a fost cu adevărat forță majoră”. El a plecat și Ivo a montat roata de rezervă. În sfârșit am ajuns la azil cu numai o jumătate de oră de întârziere. Acum știa și Ivo cu ce

Cuvânt să înceapă: **„Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Ps.50.15).**

Când ascultătorii noștri au văzut anvelopa ferfeliță și au auzit mărturia noastră, orice împotrivire a fost frântă și lucrarea a fost o binecuvântare evidentă pentru toți. Noi nu putem decât să-L mărturisim cu mulțumire pe salvatorul nostru Isus Hristos: **„Oricine crede (lb.germ.: se încrede) în El, nu va fi dat de rușine” (Rom.10.11).**

O dimineață de duminică deosebită

Ca de obicei duminica înainte de masă, ședeam cu copiii în cercul de familie. Chiar ne împărtășeam gândurile cu privire la sâmbăta de vizită care trecuse și țineam o adunare ulterioară cu privire la mesaj. Ca totdeauna, era foarte interesant de auzit ce și cât de mult au înțeles copiii, dar de data aceasta întrunirea nu a avut un curs obișnuit. Deodată a erupt din Simon ceea ce era mai de mult timp o nevoie a inimii sale, dar mai bine să-l las pe el să mărturisească.

Adunări de copii?!

(de Simon, 14 ani)

Am observat deja de mai mult timp că în adunările noastre unii copii se plictisesc, nu înțeleg și nu vor să asculte când se vorbește. Gândeam așa în sinea mea: „Cei mari au ținut de atâtea ori ore pentru copii, s-au străduit mult, dar pe undeva nu se aprinde cum trebuie.” Pe inimă mi-a venit tot mai mult o dorință: *Aș putea încerca și eu o dată să*

alcătuiesc o oră pentru copii, și aceasta înainte de toate cu tinerii de vârsta mea. Și în timp ce aceasta îmi trecea așa prin cap și am reflectat cum aș putea provoca copiii cel mai bine într-o astfel de adunare a tinerilor, am simțit deodată o bucurie uriașă cu privire la această idee.

(Continuare de Anni)

Spre mirarea noastră, David, care până acum ajuta la ora pentru copii, s-a alăturat cu următoarele cuvinte: „Și în ora cu copiii este același lucru. De multe ori unii dintre copii nu manifestă nici un interes pentru ce le spune conducătorul *matur* al orei cu copiii. Ei așteaptă numai „Zvieri” și vor să iasă afară. Dar de câte ori eu *ca copil* spun ceva, observ că ei ascultă imediat cu atenție. Nu aș putea ține o dată singur ora pentru copii?” Noi eram total stupefiați. Un copil să conducă singur ora pentru copii? Dar ne-am amintit imediat că de fapt o dată a fost deja cazul, când în timpul unei conferințe de celule am avut adunări mai lungi. David a fost repartizat să ajute pe un conducător de oră pentru copii care încă nu era obișnuit cu această lucrare. Copiii au vrut să asculte o poveste după alta numai de la David, în timp ce conducătorul orei pentru copii ședea

alături cu un copilăș în poale și se bucura din inimă de eveniment.

Lois (11) la fel, abia era de potolit în acel cerc de familie, povestind că și ei îi merge la fel cu fetele și băieții de aceeași vârstă cu ea. Și ea ar dori mult să transmită ceva copiilor. Am simțit cu adevărat că Duhul lui Dumnezeu a pus această sarcină pe inimile copiilor și nu am vrut să ne împotrivim acesteia. Dar încă nu se terminase. A mai venit și Noemi (9) cu dorința inimii ei: „Sunt mereu atât de mulți bebeluși și copilăși. Îngrijitoarea nu poate să vadă de toți în același timp. Nu pot să ajut și eu? Dacă nu sunt așa de mulți, aș putea-o face și singură.” Am văzut de mai mult timp că Noemi are un dar deosebit de a se ocupa de copilăși. Eu și alții am observat de mai multe ori că ea vine la îngrijirea copilășilor și vede imediat care sunt necesitățile celor mici. „Bine”, a zis tata, „să o și definitivăm acum. Voi pune aceste dorințe în fața echipei de conducere. Dacă toți vor avea pace la acest lucru, atunci vă voi așeza și vă voi binecuvânta pentru aceasta. Următoarea zi de vizită urmează cu siguranță.” Și așa s-a și întâmplat. În timpul unui serviciu divin festiv cei patru copii ai noștri mai în vârstă au fost binecuvântați pentru această slujire pentru copii. Nici nu vă puteți închipui entuziasmul pe care l-a dovedit după aceea fiecare în parte

când au povestit câte lucruri minunate a lucrat Domnul. Deosebit este faptul că toți sunt atât de inspirați, încât nu este deloc nevoie de ajutor. Duhul lui Dumnezeu le dăruiește pilde, idei de lucru manual, mesaje remarcabile și altele. Astfel grupei de vârstă ei Lois a predat cu cel mai bun succes despre timpul de stat înaintea lui Dumnezeu și despre relația cu Dumnezeu. Ei au meșterit împreună și la urmă s-a întâmplat într-adevăr că au ținut un timp mai lung decât noi jos în adunarea mare. Acum cei patru speră din toată inima ca munca lor să aducă și roadă. Deci spuneți copiilor voștri: „Veniți și vedeți!”

Acum prima relatare despre adunarea copiilor:

Cu 24 de copii la prima oră cu copiii

(de David, 13 ani)

Era sâmbăta dimineață când, în timp ce stăteam înaintea Domnului, am citit un verset care s-a potrivit pentru noua zi și mi-a dat un nou curaj: **„Atunci am zis: «Ah, Stăpâne Doamne, iată, eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil.» Dar Domnul mi-a zis: «Nu zice: sunt un copil, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci. Nu te teme de ei, căci Eu**

sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul.»” (Ier.1.6-8). Deci am pornit ziua cu un nou curaj. Puțin fără vlagă de căldura mare de vară, 24 copii (de vârstă între 5-8 ani) ședeau cu mine la balcon. În ciuda căldurii și a oboselii erau vizibil curioși pentru ce avea să le ofere „puștiul”. Mai întâi i-am încurajat să se roage pentru o străpungere la ora pentru copii și în adunarea celor mari jos în sală. Rezultatul a fost că toți cei 24 de copii s-au rugat, ceea ce altă dată nu a fost niciodată cazul. Bineînțeles că au existat și deranjări cu grămada. Așa de exemplu ușile se tot deschideau, se închideau, se deschideau ... Dar nu numai atât. A sunat ceasul deșteptător la care s-au adăugat și căldura mare și oboseala. Dar în mod progresiv aceste deranjări, care la început au fost chinuitoare, s-au evaporat. Acum puteam să încep cum se cuvine. Am ales tema „a ajuta”. Da, a o ajuta pe mama! I-am întrebat dacă pot să o ajute pe mama. Toți au spus că ei nu pot! I-am întrebat de ce nu pot. Atunci au fost date felurite răspunsuri, ca de exemplu: „Pentru că nu vrem, sau pentru că suntem prea leneși.” Dar un răspuns ne-a plăcut, mie și copiilor la fel. El a fost: „Pentru că în cursul zilei nu trăim din Dumnezeu, mai bine zis, pentru că nu avem relație cu El.” Dar când au fost spuse aceste câteva cuvinte cheie ca de exemplu

relație, stat înaintea Domnului, a trăi cu Dumnezeu în viața de toate zilele, deodată au venit atât de multe exemple de la mic și mare, încât am vorbit aproape cel mai puțin. Au trecut ore în acest fel și nimeni nu a observat-o. Nimeni nu era constrâns să meargă afară cu toate că era un soare strălucitor. La sfârșitul adunării copiilor l-am abordat pe fiecare în parte ca să știu dacă m-au înțeles. Nu mi-a venit să cred urechilor mele când le-am ascultat toate expunerile. Fiecare în parte a spus că ei pot ajuta cu bucurie părinții numai dacă ei Îi permit mai întâi Domnului Isus ca în fiecare dimineață să fie la „cârma” vieții lor. Atunci i-am mai întrebat încă o dată cum se pune în practică. Răspunsul a fost: dacă mă rog Lui în fiecare dimineață ca să pot face ce vrea El și să-I permit să fie în mine și în inima mea, așa cum a făcut Daniel! Acum mi-a rămas să sper că va aduce rod durabil și fiecare să o poată ajuta pe mămica lui.

O guriță mai mult ...

Au trecut deja aproape trei luni de când familia noastră este bogată cu zece copii! Dacă cineva mă întreabă de numărul copiilor noștri și eu îi răspund la întrebare cu exactitate, primesc mereu ca primă reacție – pe lângă ochii mari și gura deschisă – contra-argumente ca: „Nu se poate!“ Sau: „Cum este posibil?!“ „Toți sunt copiii dumneavoastră?!“ Cei care întreabă se pare că nu pot lega această realitate cu aspectul meu exterior. Dar de cele mai multe ori reușesc să-i conving pe cei din fața mea de adevărul spuselor mele. Apoi în al doilea rând se caută cu mintea o explicație logică cum este posibil ca cu atâția copii să se trăiască împreună în pace. După aceea apar exprimări cum ar fi: „O da, după un anumit număr nu mai are importanță dacă este cu unul mai mult sau mai puțin.“ Sau: „Ei se educă reciproc ca de la sine unul pe altul.“ Se dorește imediat scăparea de această provocare sau suprasolicitare la un astfel de gând. Dar din păcate nu este deloc așa.

Nimic din lumea noastră nu are loc așa „de la sine“. Această realitate am simțit-o din nou clar în ultimele săptămâni. Cunoașteți mica strofă elvețiană: “Es Müüli meh, was macht

das us. Es Herzli meh bringt Freud is Huus“?
(O guriță mai mult, nu înseamnă mult. O inimioară mai mult aduce bucurie în casă.)
Într-adevăr, o inimioară mai mult este un cadou și aduce multă bucurie și fericire în casă. Totuși ea aduce și multă provocare cu sine. Așa mi s-a întâmplat chiar în ultimele săptămâni. Micața Ruth a fost inclusă foarte repede în „organismul familiei”, totuși prin solicitarea mea mai mare (timpurile de alăptat și îngrijire) au apărut evident unele lipsuri în conviețuirea cu ceilalți copii. Multele „vulpi mici” ale zilei obișnuite pe care nu le mai puteam rezolva așa de ușor. Infidelitățile, uitările și omisiunile copiilor s-au pus ca o povară apăsătoare peste mine: spălarea dinților, încălțarea încălțăminteii de casă, așezarea în ordine a încălțămintelor, a mânca tot din farfurie, strângerea de pe masă fără a se fi spus, satisfacerea slujirii în bucătărie, exersarea la instrumente, facerea și prezentarea temelor, a nu pierde lucrurile, stingerea luminii, închiderea ușilor, facerea ghiozdanelor, facerea de ordine în cameră, a nu pune inutil la spălat, a exersa la timpul potrivit pentru teste ... Să enumăr mai departe? Vezi, la mine este așa: dacă trei sau patru copii deja pot stăpâni cu credincioșie un lucru sau altul, atunci tot mai sunt încă patru sau cinci care pot

greși în acestea. Deci unul în plus sau în minus nu înseamnă ceva? Ți poți închipui ce cumulare poate avea loc? „Va fi cu adevărat posibil ca fiecare în toate să vină cu partea sa de contribuție?” Deodată nu mi-o mai puteam închipui la această plinătate.

Atunci ne-am așezat laolaltă ca familie și Ivo m-a ajutat să fie luată această povară de pe umerii mei. Cuvântul cheie a fost din nou „odihnă de jur împrejur”. Proiectul „odihnă de jur împrejur”, pe care îl folosim împreună cu frățietatea noastră din celulele organice în situațiile lor și care îi ajută la progrese atât de rapide, trebuia să ne orienteze și pe noi acum. Ivo ne-a întrebat în cerc, și fiecare copil împreună cu mine am putut enumera toate lipsurile mărunte de care ne aminteam. Scurt timp după aceea aveam aproximativ 25 de astfel de „vulpi mici” puse pe hârtie. Acum i s-a dat lui Ivo înțelepciunea să ne scoată într-un timp scurt din acest deficit. De la Jan-Henoch (4) până la noi părinții, fiecare a preluat sub responsabilitatea sa unul până la trei din aceste domenii ale lipsurilor, și anume la alegerea personală și cu o mare motivație. Aproape că am auzit zgomotul pietrei când a căzut de pe mine și mi-am ales și eu trei domenii mai grele pentru care acum am simțit deodată din nou o rezervă de energie. Astfel acum micul Jan-

Henoch este mereu prezent să supravegheze dacă cineva intră în locuință fără încălțăminte de casă, pe când Joschua se ocupă de ordinea mânușilor și a șepcilor. Nimeni nu mai îndrăznește să se culce fără agrafă de dinți, fiindcă cu siguranță că în orice moment vine Sulamith și îl dă pe față. Cel care nu a mâncat tot, primește de la Noemi la următoarea masă o farfurie pusă în față cu un bilețel nominal. Nici vreun examen slab nu rămâne neobservat, pentru că mami pune întrebări și deficiența se prelucrează imediat și așa mai departe. Deci: „O «Müüli» mai mult ușurează în sensul că evidențiază atât de bine lipsurile, pentru ca ele să fie efectiv eliminate și nu numai date la o parte – prin puterea lui Dumnezeu!”

Ochiul Lui vede

Sunt atât de recunoscătoare Domnului pentru lucrarea pe care El o face în aceste zile. Pretutindeni și în orice detaliu al zilei obișnuite El este preocupat ca noi să ne îndepărtăm de la noi înșine. Să nu ne mai bazăm în nimic pe noi, în capacitățile și posibilitățile noastre, ci numai pe EL, Cel care locuiește necurmat în noi, Care vrea să ajungă să acționeze prin noi. Știi cum se întâmplă aceasta? Desigur, fiecare dintre noi gândește că i se va întâmpla cândva să poată trăi într-o astfel de conștiință a prezenței lui Dumnezeu. Poate cândva în viitor. Dar chiar prin ceata mare a copiilor noștri pot avea atât de mult material de vizionat și câmp de exercițiu a felului cum funcționează aceste lucruri. Să-ți povestesc în acest sens ceva:

Mulți ani, cu fiecare copilaș care venea în familia noastră, mă simțeam tot mai incapabilă să îndeplinesc această sarcină uriașă în ceea ce privește copiii. Cum am învățat din mesajele prețioase ale lui Ivo, nu este vorba numai ca copiii noștri să devină cetățeni buni și apți în societate. Copiii noștri trebuie promovați în chemarea cerească care cere o pretenție mult mai înaltă: „Doamne, este pur și simplu

imposibil să fac față la toate, să recunosc oricând unde se află fiecare copil și cu exactitate ce nevoie are fiecare în parte. Ce necesități are fiecare și cum este în cele ascunse, la școală unde nu văd ... și altele.” Cât de mult mi-a trebuit să recunosc faptul că chiar *aceasta* este strategia lui Dumnezeu. Îl rog mereu ca El să ia chip în mine și să ajungă neîntrerupt să acționeze prin mine, iar eu nici nu văd că El doar îmi ascultă rugăciunea! El mă conduce într-o suprasolicitare și observ: „Este imposibil!” Atunci El spune: „În sfârșit! În sfârșit încetezi să te bazezi pe tine. Încă nu am spus niciodată că tu poți – Eu vreau să fac totul prin tine.” În acest fel învăț oră de oră, minut de minut – chiar secundă de secundă să privesc la EL. El lucrează în mine, mă mână în mine, îmi aduce aminte, îmi scoate lucrurile le iveală, este lucrarea Lui!

Recent am experimentat din nou o astfel de situație când Joshua (6) a venit plângând acasă de la grădiniță: „Mami, așa mă dor urechile!”. L-am consolată: „Întinde-te puțin pe canapea, o să ne rugăm imediat.” L-am întrebat de obicei, ca întotdeauna, înainte de a ne ruga pentru vindecare: „Este totul în ordine la tine?” A răspuns afirmativ, și nici mie nu mi-a atras atenția ceva negativ la el în ultimele zile – dar rugăciunea noastră a rămas fără

răspuns. Plânsul s-a întezit și mai mult. Când a venit și Ivo, el a pus aceeași întrebare și s-a rugat cu el. „Cu siguranță că acum va ajuta, ca în cele mai multe cazuri”, gândeam în sinea mea. Dar spre mirarea mea starea lui Joschua s-a înrăutățit și mai mult. Nu a vrut să mănânce de prânz. Durerea nu voia să cedeze. Atunci am devenit puțin neliniștită. „Joschua, acum trebuie să se întâmple ceva. Ori intervine Domnul Isus, ori trebuie să facem altceva. Acum ne mai rugăm ultima oară.” În timp ce mă îndreptam hotărâtă spre el, deodată pe expresia feței sale am recunoscut neintenționat că totuși ceva nu era în regulă. I-am spus: „Joschua, te rog spune-mi ce te chinuie. Mi-ai ascuns ceva?” Atunci el a început să plângă tare și mi-a mărturisit ce îi încărcă mica sa conștiință. Una era în urmă cu câteva luni și cealaltă a avut loc chiar la venirea acasă de la grădiniță, când o fetiță l-a ispitit cu dulciuri de la chioșc. El intenționa în mod interzis să dea bani fetiței din pușculița lui. Exact din acel moment au început durerile de urechi. Domnul nu a vrut să permită aceasta și a intervenit imediat. Abia au fost puse în ordine lucrurile, că a și curs imediat puterea de vindecare și nu a durat zece minute că el sălta din nou fericit în jur.

Am recunoscut și mai mult: Domnul este cel care educă – nu știam nimic de aceasta – dar El da. Este realmente lucrarea Lui. El educă copiii și credința în acțiunea Lui în mine s-a îmbogățit încă o bucată prin această experiență.

Focul arde întotdeauna

Ultima dată am constatat împreună într-o adunare cu copiii că este imposibil ca o flacără să fie o dată fierbinte și o dată nu. Când a fost vorba ca unul dintre copii să-și dovedească curajul și să pună mâna în foc, nici unul din ei nu a vrut să o facă. Poate o secundă, dar nu mai mult! Fiecare, până la micuța Anna-Sophia (3) știa din propria experiență că aceasta i-ar provoca numai durere. Deci au renunțat consecvent pe rând. Experiențele pe care le-au făcut cu focul, i-a învățat. Simon își amintește până astăzi când odată ca băiețel, împotriva tuturor avertizărilor, a atins plita fierbinte a sobei cu degețelele sale. Bășicile de arsură l-au mai durut zile întregi. La fel este și cu cioburile. Oricine a atins vreodată cioburi cunoaște pericolul de a se răni sângeros și le ocolește automat. Așa a fost și la cercul copiilor. Nimeni nu a vrut să asculte de solicitarea de a introduce mâna într-o oală plină cu cioburi. Ivo ne-a explicat cât de consecvent se ocupă natura cu noi dacă nu ne ținem de legitățile date. Cioburile ne rănesc, focul ne arde, și aceasta fără nici o atenționare anterioară. Sau ne-a strigat cândva vreo muchie ascuțită: „Atenție! Te lovești dacă nu

ești atent!”? Sau ne-a avertizat vreodată un prag de ușă: „Ridică-ți piciorul, altfel cazi!”? La desconsiderare noi simțim simplu consecințele. „Așa va fi și în familie tot mai mult în viața noastră de toate zilele”, ne-a explicat tata. „Există lucruri care deranjează mereu pacea familiei și aduc disarmonie. De acum înainte anumite încălcări vor avea consecințe *fără o atenționare prealabilă* sau fără muștrare, exact așa cum o face cu noi focul.” Am cercetat împreună care sunt lucrurile care ne aduc cel mai des neliniște și ne-am pus de acord asupra trei, patru puncte importante peste care cu toții „am declarat focul”. Deci de acum încolo există imediat o consecință *fără o atenționare prealabilă* când careva de exemplu își face datoria la bucatărie cârtind, când unul ațâță sau păcălește pe celălalt sau dacă indicațiile nu sunt executate imediat la prima solicitare. Uimitor cât de repede ne pot face astfel de consecințe să fim înțelegători. Deci mai bine să nu cârtim în loc să fim obligați să facem singuri ordine în bucatărie. Mai bine să nu ne păcălim sora în loc să fim obligați după aceea să scriem o pagină despre aceasta. Mai bine să ascultăm de prima dată în loc să fim obligați să facem același lucru de două ori. Aici devin și eu conștientă cu durere că deseori sunt încă inconsecventă. Dacă lucrurile sunt

Eroare! Stil nedefinit.

atât de ușor de înțeles, atunci numai de mine depinde dacă ceva încă nu se află în pace. Cum ar fi în lume dacă focul ar fi o dată cald și altă dată nu? Nenumărați oameni s-ar fi rănit deja sau ar fi fost păgubiți datorită unui asemenea capriciu. Nu, așa nu are voie să fie în nici un caz în educația dată copiilor mei! Sunt recunoscătoare Domnului pentru această nouă orientare și acum rugăciunea mea și exercițiul meu este să rămân vigilentă în aceasta. Pentru mine focul să fie foc și mâine să rămână tot foc.

Cea mai frumoasă trăire a mea în acțiunea evangelistică de vară ...

Întreaga noastră familie, împreună cu Johannes și Ruth, am făcut un turneu de două săptămâni cu muzicalul nostru „Der Bettler vom Schloss” (Cerșetorul de la castel – nota trad.). Traseul turneului a avut loc de la Leipzig-Chemnitz prin Karlsruhe, apoi în spațiul Stuttgart și din nou sus în nordul extrem al Germaniei, aproape de Kiel. Apoi ceva mai târziu în zona Berna, apoi la Freiburg și din nou în zona Stuttgart. În minibuzul nostru de 17 locuri în care literalmente oricare fantă și fiecare colțisor au fost folosite, am putut încărca toate culisele, costumele, toată tehnica inclusiv boxele, microfoanele și instrumentele împreună cu noi înșine cu bagajele noastre de călătorie. Erau toți copiii, începând de la cel mai mare, Simon (15 ani) până la cea mai mică, Ruth-Elpida (8 luni). Și chiar aceasta a fost pentru mine una din cele mai frumoase trăiri a acestei acțiuni evangelistice de vară. Rareori am avut parte de o trăire laolaltă atât de intensivă ca familie: mii de kilometri, ore întregi de călătorie și aceasta într-o pace și

armonie aproape neîntreruptă, care a fost numai rareori întreruptă, și de aceea nu putea fi decât supranaturală. „Ce, am ajuns deja?”, am auzit realmente pe unul dintre copii întrebând după ce am ajuns la locul de destinație după opt ore de călătorie! Dar aceasta încă nu era totul: abia am avut timp să mâncăm ceva și deja am pus culisele, ne-am pregătit și după aceea reprezentația! Discuții, din nou demontarea, încărcarea și nu rareori o călătorie ceva mai lungă spre locul nostru de cazare! Și în toate acestea copiii au ținut pasul ca de la sine înțeles fără să cârtească sau să se plângă. Era pur și simplu muzicalul *lor*, treaba *lor*. Dacă era de prezentat o dată sau chiar de două ori, erau mereu din inimă pentru oamenii care veneau, indiferent dacă erau mulți spectatori sau puțini. Se dormea unde exista un prilej: în mașină, pe genunchii unuia din frați sau pentru cei mici unde se afla un scaun sau o saltea. Bineînțeles că a trebuit să râdem de Joshua care ca zilier cu puțin timp înainte de reprezentație a reușit să așipească puțin rezemat de mătura lui. Bineînțeles că au existat mereu ocazii să se joace, să zburde sau să doarmă mai mult. Chiar și Ruth-Elpida, care încă nu era obișnuită cu călătoriile, s-a simțit curând bine. Acum îi avea pe toți frații ei în jur tot timpul și careva dintre ei era mereu prezent

pentru ea. La început a mai plâns când mă auzea vorbind la microfon pe scenă, dar până ce s-a obișnuit, a fost mereu cineva cu ea.

Da, această lipsă de pretenții prin care copiii luau simplu toate lucrurile așa cum veneau și țineau pasul cu bucurie a făcut efectiv posibil de a sluji astfel, și aceasta m-a atins pur și simplu profund în inimă. Aceasta a fost pentru mine „pacea împărăției de o mie de ani” despre care noi vorbim de multe ori. O pace care depășește orice minte omenească, care ne permite să respirăm și să trăim în toate situațiile. Dacă se furișă în această pace ceva ce nu aparține de ea, era imediat scoasă afară prin aceeași respirație. Aceasta o doresc nouă tuturor tot mai mult și în zilele obișnuite.

... și cea mai tulburătoare

trăire a mea

Era în Ostfildern, în apropiere de Stuttgart, unde am prezentat muzicalul pentru ultima oară. A fost o acțiune deosebită. Au fost prezenți mulți oameni și peste copii se afla o ungeră deosebită. Au jucat foarte bine și în văzduh se afla o consternare simțibilă, ca să nu spunem o mărturie a lui Dumnezeu despre realitățile pe care ei le-au exprimat prin jocul lor vesel și în același timp serios. La sfârșit am

90

mai cerut oamenilor să-și verifice viața și să și-o pună la timp în ordine pentru a primi în toate pacea lui Dumnezeu: „Veniți spre noi și discutați cu noi. Vă rog să vă apropiați și de copiii noștri. Verificați-i dacă sunt autentici sau dacă aici în față s-a făcut numai un joc. Întrebați-i cum trăiesc ei cu Dumnezeu!”, a fost cererea mea. Bineînțeles, nu mi-am dat seama că între spectatori se aflau oameni care erau prezenți numai cu intenții rele: oameni din consiliul de consfătuire despre secte din Elveția, care prin informațiile lor în internet ne-au adus de mai mult timp în strâmtorare. Aceștia au făcut o călătorie lungă pentru a strânge material nou împotriva noastră. Georg Otto Schmid a venit direct la Johannes ca să-și pună întrebările cu o față prietenoasă. Una din primele sale declarații a fost: „Zece până la douăzeci de copii aici și așa o liniște, așa o pace, așa ceva nu există! Este imposibil! Acest lucru trebuie să fie forțat!” La îndemnul lui Johannes să vorbească personal cu copiii și să vadă dacă este așa, a venit numai un răspuns rece: „Nu voi vorbi nici un cuvânt cu acești copii. Aici nimic nu iese de la ei înșiși!” Convingerea lui era că dacă nu ar fi cel puțin două săptămâni singur cu copiii, corespunzător psihologiei nu ar putea vedea nimic ca fiind

personal de la ei, ci numai ceea ce a fost forțat în ei într-un fel anume de către noi!

Unde am ajuns dacă nici măcar o viață pură, bucuria, pacea, puterea și exemplul personal nu mai au nimic de zis? Puteți să vă închipuiți că acesta a fost pentru mine lucrul cel mai trist al acestui turneu? Acum ne așteptăm la loviturile și defăimările care urmează din această parte. Dar Domnul nu va tăcea la acestea.

Pe care șezlong îl dorești?

Mereu experimentez atât de real faptul că odihna exterioară și odihna interioară sunt două perechi de cizme diferite. La odihna exterioară se mai poate ajunge ușor. Pentru aceasta este necesar numai un șezlong și o posibilitate de a lăsa copiii în seama lor cu joacă și distracție și deja se poate savura „odihna”. Dar cel târziu când s-a pliat din nou șezlongul, s-au chemat înapoi toți copiii și toate neliniștile interioare nebiruite se află în fața ochilor, această odihnă exterioară și-a luat zborul. Cât de repede s-a putut ajunge la ea, tot atât de repede își și ia zborul și deseori după aceea este mai rău decât înainte. Chiar din acest motiv nu îmi doresc acest fel de odihnă.

Așa cum i-a spus Iehu lui Ioram în **2Împ.9.22**: **„Când Ioram l-a văzut pe Iehu, a zis: «Este pace Iehu?» Și el a răspuns: «Ce pace, atâta timp cât desfrâurile mamei tale Izabela și vrăjitoriile ei sunt atât de multe.»** Sau cu alte cuvinte: „Cum poate fi pace (odihnă) cât timp trăiește Izabela?” Da, cum poate fi odihnă adevărată cât timp în familiile noastre se menține ceva rău, chinuitor, absurd sau disarmonic? În acest caz odihna luată personal, fără ca să fie biruite problemele existente, este

falsă și numai o amăgire înșelătoare care ne lasă să respirăm pentru o clipă.

Din păcate am văzut cu ochii mei în aceste zile că cele mai multe familii creștine trăiesc în acest fel. Ele s-au obișnuit cu toată neliniștea, haosul și disarmonia, își închid ambii ochi și speră că poate în viitor să fie cândva mai bine. Dar sunt așa de convinsă în inima mea că toate aceste neliniști nerezolvate îi vor invada pe toți cei care nu au învățat să le înlăture duhovnicește. Părinții vor trebui să privească cum copiii lor vor fi smulși de păcat și cum stricăciunea va veni peste ei fără să o poată evita. De aceea iubesc atât de mult timpurile acestea în familia noastră când stăm împreună și abordăm foarte practic și biruim neliniștile noastre prin puterea lui Dumnezeu. Da, și aceasta până ce toți sunt din nou fericiți, veseli și uniți. Și atunci chiar mă bucur când desfac realmente șezlongul, să mă întind și pot spune: „Mulțumesc Doamne! Încă nu este totul desăvârșit, dar totul se află în lumină, totul este supravegheat, în odihnă și putere!”

Despre un astfel de „altar de familie de odihnă de jur împrejur” acum încă un exemplu practic:

Acel *un* punct

„Acum vreau să aud din nou de la fiecare din voi care este punctul vostru propriu care aduce de cele mai multe ori neliniște în viața familiei”, a spus Ivo copiilor la începutul adunării noastre de familie. „Care este acel *un* punct la tine care produce de cele mai multe ori greutatea mamei? Acum puteți să vă gândiți pe scurt în mintea voastră.” Observam cum copiii se gândeau concentrați. Dar nu a fost nevoie de prea multă concentrare. Deja au venit primele răspunsuri: „Inerția sau lenea mea când este vorba de împlinirea unei sarcini.” „Consfătuirea mea insuficientă cu mami și insuficiența mea participare la plănuire.” „Contrazicerea mea dacă nu îmi convine ceva.” „Că la masă mă tot zbenguiesc.” „Că la făcut ordine încă tot sunt ca un melc micuț.” „Că îmi părăsc de multe ori frații.” Eram uimită. Într-adevăr, fiecare a atins exact punctul cel mai la zi care îmi dădea cel mai mult de lucru în viața de toate zilele. „Da, dar Joshua (7)”, am spus, „îți amintești că deja cu multe săptămâni în urmă micul melc era deja la zi la tine, de ce încă și acum este tot așa?” În ochii lui Joshua se aflau două semne de întrebare. El a dat din umeri și nu știa de ce. Ivo l-a întrebat: „Ce faci

tu în timpul de stat înaintea Domnului?”
„Citesc din Biblie și mă rog, notez totdeauna când ceva mi s-a luminat.” Atunci Ivo ne-a mai explicat încă o dată temeinic că exact de acest lucru depinde viața noastră: „Aceasta este o taină. În timpul de stat înaintea Domnului, pornind din relația cu Domnul, noi să lucrăm exact la acel *un* punct care ne privește. Să credem în acesta, să cercetăm și să ne predicăm nouă înșine. Acel *un* punct care ne desparte de viață și produce neliniște, tocmai așa se naște progres nelimitat. Un punct după altul poate fi pus sub picioare. Altfel rămâi ani de-a rândul pe loc și în timpul de stat înaintea Domnului ajungi la o cunoaștere mistică despre Dumnezeu care nu ajută nimănui. În acest fel te tot îndepărtezi de Dumnezeu.” Aceasta ne-a intrat din nou în inimă la toți – exact asta este!

Roadă acestui „altar de familie” a fost imediat sesizabilă, pornind chiar din acea clipă. Copiii și-au îndreptat atenția cu totul asupra punctului lor de bază și lucrurile au început să schimbe foarte practic. Unul a pus ceasul deșteptător puțin mai devreme pentru a avea timp suficient de stat înaintea Domnului, celălaltul își dădea peste gură când era să pârască pe cineva. Și Lois, care avea ceva probleme cu inerția în zilele de vacanță, voia mereu să gătească în

locul meu. În acest fel ea a învățat multe lucruri practice și inerția a dispărut pur și simplu. Apoi era în sfârșit și micuța Anna-Sophia (4). Am întrebat-o și pe ea: „Care este punctul tău care îi face greutatea lui mama?” „Păi știi, eu ajut cu hărnicie în bucătărie și atunci iau șorțulețul și atunci o ajut pe mama și apoi șterg vasele și apoi adun firimiturile și ...” „Dar Anna-Sophia, care este punctul care *nu* este bun?” Atunci a inspirat adânc și a început din nou: „Atunci iau șorțulețul, apoi spăl vasele și apoi o ajut pe mama și ...” „Dar Anna-Sophia, nu vrem să auzim acum faptele tale bune, ci ceea ce *nu* este bun.” Atunci printre buzele ei a ieșit încet, abia auzibil: „Că eu chrăbălă.” (Tradus: „Că eu tot «scarpin» eczema mea de pe braț.”) Da, acesta era punctul. Și exact aceasta a fost din nou o pildă pentru noi toți: vedem cu predilecție laturile noastre bune și celelalte vrem să le împingem spre viitor. Dar dacă ne confruntăm cu acel un punct care apasă și chinuie cu adevărat și lucrăm la el ca prioritate prin credință, atunci va exista schimbare după schimbare și progres după progres.

Prigonit, dar nu părăsit

„Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, fiindcă Duhul slavei și al lui Dumnezeu Se odihnește peste voi” (1Pet.4.14). Există anumite timpuri în care anumite versete din Biblie intră în mod deosebit în inimă și sunt descoperite mai profund. Așa mi s-a întâmplat cu versetul de mai sus în ultimele zile. Deja cu câteva luni în urmă a trebuit să începem să ne obișnuim cu faptul că oamenii ne denigrează oficial prin mass-media. Prin articole în ziare, chiar și prin emisiuni de televiziune de cel mai rău fel am fost învinuiți printre altele de maltratarea copiilor. Aceasta a avut loc mai ales în sudul Germaniei. Dar acum a apărut cu aproape două săptămâni în urmă un articol de acest gen împotriva noastră pe ultima pagină al unuia din cele mai mari cotidiene din Elveția. Și aici învinuirile erau de la maltratarea copiilor până la acuzarea că Ivo ca și conducător de sectă emite pretenția de autoritate de a fi el însuși Dumnezeu. La aceasta mai este de spus că articolul a fost scris după un interviu prietenesc al lui Ivo cu jurnalistul în cauză. El și-a făcut timp ca la întrebările puse el să răspundă corect și conform adevărului, la care eu însumi

sunt martoră. Singura rugămintă a lui Ivo a fost să poată autentifica articolul înainte de a apărea. Dar următorul lucru pe care l-am auzit a fost înștiințarea despre acest articol odios în care nici o singură frază nu a fost identică cu informațiile pe care le-a dat Ivo.

Complet consternați ședeam în acea vineri cu toții la masa de prânz. Ne simțeam ca într-un vis urât. Pentru mine era aproape imposibil ca mâncarea de prânz bine pregătită să o servesc, pentru că nimeni dintre noi nu avea poftă de mâncare. „Copii”, a spus Ivo gânditor, „începând cu această zi viața noastră nu va mai fi aceeași.” „De ce zici așa, tata?” au întrebat copiii. „Pe baza unui astfel de articol poliția trebuie să intervină. Da, chiar și intuiesc că aceasta este de fapt intenția acestui articol. Nu putem ști cât timp vom mai fi laolaltă ca familie. Probabil că voi fi luat.” Aceste cuvinte sunau pentru noi ca dintr-o altă lume, și pur și simplu nu ne puteam închipui așa ceva.

Nu au trecut decât câteva zile și am fost transpuși realmente în această situație. Inima îmi bătea până în gât, când imediat după dejun șase oameni străini de la poliția criminalistică, împreună cu polițistul satului nostru stăteau în locuința noastră. „Acum are loc o acțiune mai amplă.” Ni s-a explicat că va avea loc o cercetare amplă datorită acestor învinuiri

aduse împotriva noastră. Am fost imediat despărțiți, încât nu am mai putut vorbi nici un cuvânt unul cu altul. Ivo a fost luat și dus de trei polițiști la interogatoriu în timp ce eu am primit o altă sarcină. Însoțită de o polițistă și un polițist trebuia să iau de la școală o parte dintre copii, pentru ca împreună cu cei mai mici să fim duși la St. Gallen la un spital pentru copii. Acolo urma să aibă loc un control general la fiecare dintre copii cu privire la maltratarea copiilor. Cei mai mari și Simon, care era la serviciu, au fost apoi luați de către polițistul satului nostru și duși mai târziu la spital. Da, începând cu acest moment, când știam că „am ajuns deci până aici”, inima mea s-a liniștit de tot și nu am mai putut privi decât la Domnul. Ne-am rugat împreună cu cei mici în mașină pentru tata și frații, știam că acum nu mai pot zice nimic, nu mai pot educa nimic – acum totul este pur și simplu cum este. În spital am fost întâmpinați de medicul pediatru șef și un specialist de medicină penală care au verificat copiii noștri cu amănuntul. În timp ce ședeam aici și priveam la toate rugându-mă neîncetat în inimă, versetul amintit a început să se împlinească în mine. Mă puteam bucura efectiv în timp ce vedeam cât de veseli și de plăcut s-au întâlnit copiii cu acești oameni și radiau spre ei. Timp de câteva

ore a trebuit să fim aici, să ne așteptăm unul pe altul și polițiștii ne observau. Toți se jucau veseli și distrați ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și micuța Ruth, pe care în acest timp nu am avut nicăieri loc unde să o culc, a fost tot timpul liniștită. Umbla cu căruciorul ei de păpuși prin coridoare și privea pe oricare trecător radiind de bucurie. Nici o lipsă de pace, nici o desarmonie, nici o singură neliniște, nici un egoism, pur și simplu nimic. Simțeam cum și cei însărcinați cu cercetarea deveneau tot mai prietenoși și mai veseli cu mine. Au venit și cei mari și unul după altul primea atestatul: „Nu este nimic de găsit.”

Acum mi s-a spus că și eu împreună cu cei doi mai mari, Simon și David, va mai trebui să plecăm la un interogatoriu la Trogen în timp ce restul polițiștilor îi vor aduce pe copii din nou acasă. „Am voie să merg cu polițistul! Am voie să merg cu polițistul!” se bucurau băiețașii. În această zi i-am văzut pe polițiști zâmbind de câteva ori și angajata de la criminalistică i-a spus colegului: „Aceasta chiar este o intervenție neobișnuită astăzi!” Timp de câteva ore am mai fost interogați la postul de poliție, toți despărțiți unul de altul, băieții de un polițist de criminalistică și eu de o polițistă de criminalistică. Acestea au fost pentru mine ore grele, sufeream mult datorită

acestei nedreptăți. Dar Domnul mi-a dat și aici ajutor să răspund și să mărturisesc cu credincioșie faptul că îmi educ copiii cu consecvență. Că în situațiile de necesitate absolută, când răul vrea să pună mâna pe ei, iau și o nua mică ca să le dau una la fund, care are atât de puțin a face cu maltratare de copii cum are răsăritul cu apusul. I-am putut atenționa și cu privire la roada rea enormă a teoriilor moderne de educație care ne copleșesc tot mai mult. Dar și la interogatoriu cea mai mare bucurie au fost băieții mei. Când m-am întâlnit la sfârșit cu polițistul care era cu ei, acesta strălucea cu toată fața lui. Băieții au relatat mai târziu răspunsurile lor și eu m-am minunat: această credință de copil, aceste răspunsuri unitare, convingătoare și înțelepte! Trebuie luat în seamă că au existat și întrebări care chiar și printr-un simplu „da” sau printr-un simplu „nu” ar fi putut duce la interpretări eronate de cea mai grea factură („Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?” ... **Marc.12.14**). Apoi independent unul de altul, cei doi au corectat protocolul polițiștilor până ce la ce era scris ei aveau pace și abia după aceea și-au pus semnătura dedesubt. „Văd clar că totul nu a fost decât o furtună într-un pahar de apă” a fost una din observațiile sale. La sfârșit polițista mi-a explicat că va trebui să facă un

referat despre întregul control care a avut loc la spital. Că ea va scrie desigur și tot ce a văzut, despre pacea și comportamentul pe care l-am avut între noi. „Și toate declarațiile dinainte care au avut loc în satul dumneavoastră, a vecinilor și a cadrelor didactice sunt fără excepție fără greș. Toți au mărturisit că copiii sunt toți veseli, deschiși și disciplinați”, mi-a declarat ea. La sfârșit a mai fost spusă fraza: „Este evident clar că dacă toți ar fi ca dumneavoastră, atunci noi nu am mai avea clientelă la poliție.” Această declarație m-a bucurat în mod deosebit. În sfârșit l-am putut revedea pe Ivo, care a așteptat între timp într-o celulă a secției de cercetare. Din păcate a trebuit să plecăm acasă separat și au fost confiscate unele lucruri de la noi.

Dar la urma urmei ședeam din nou împreună ca familie întreagă în sufragerie și din copii se revărsa ce au trăit ei în această zi. Cu mulțumire că eram din nou împreună cu toții, ne-am rugat și am dat Domnului din nou totul înapoi. Ce se va întâmpla în continuare încă nu știm. Și în sat suntem foarte disprețuiți. Cineva a și multiplicat articolul de ziar în cauză și l-a răspândit în toate cutiile poștale din Walzenhausen. Ultimul lucru pe care l-am auzit de la Simon, este faptul că mediile lucrează mai departe, de data aceasta prin

radio (DRS 3). Știu un lucru, că Domnul se află deasupra lor și va veni ziua în care și acești oameni care au o gândire atât de rea împotriva noastră, vor fi odată verificați cu amănuntul ca și noi. Sunt curioasă ce va mai lucra Domnul atât la noi cât și la prigonitorii și observatorii noștri.

Vasul cu miere

Timpul de vară timpurie înseamnă desigur mereu și pe rând discuții cu părinții, de evaluare și despre notele de încheiere de an. Jan-Henoch (6) a fost și el primul an în afara casei, la grădiniță. Primul an la grădiniță înseamnă pentru noi întotdeauna un mic an de examen: poate el singur, fără ochiul vegheator al mamei, să păstreze pacea, să se ferească de rău? Poate fi el altfel sau dorește să curgă în același curent cu ceilalți? Ce face el dacă este eventual chinuit de ceilalți? Are el puterea să nu răspundă la fel, sau trebuie să lovească înapoi? Cât m-am minunat, când educatoarea l-a lăudat mult pe Jan-Henoch și l-a evidențiat pentru comportamentul său exemplar, interesul, atenția și statornicia lui. Desigur că aceasta m-a bucurat mult. Totuși în timpul meu de stat înaintea Domnului mi s-a părut curios faptul că mă gândeam de mai multe ori la Jan-Henoch. Ceva nu mi-a plăcut. Simțeam că el folosea punctele mele slabe într-un chip deosebit spre interesul lui. De exemplu când am mult de lucru și nu îl observ sau dacă intervine ceva, o discuție sau o convorbire. Atunci deodată „țușt” – și a dispărut fără să întrebe dacă are voie să iasă afară sau fără să fi

împlinit sarcina pe care i-am dat-o. S-a mai întâmplat să uit să iau o măsură pentru el și „din fericire” a uitat și el. „Mami, ai devenit prea moale!” se plâneau atunci copiii mari. „Aceasta nu s-ar fi întâmplat niciodată la noi.” Sau: „Trebuie neapărat să fii mai aspră cu el. Așa nu merge.” Atunci mă rugam Domnului pentru situație, sau dacă nu ajungeam s-o fac, o „oftam” Domnului. Și cum se întâmplă întotdeauna, când nu știu mai departe, atunci vine de sus. Ne aflam chiar la repetiții pentru Novatorium, când Ivo a intrat din întâmplare în locuință. Atunci Jan-Henoch s-a furișat pe lângă el și a vrut să sară jos în sală. Ivo a simțit că aici era ceva dubios și a exclamat imediat: „Stop!” S-a dus cu el la punctul de plecare de unde venise. Aici se aflau risipite bomboanele la care a atentat. Din întâmplare am ajuns și eu acolo și Ivo, pentru că trebuia să plece imediat, mi l-a încredințat pazei mele pe făptașul prins, n-având încotro decât să-i pară rău. Am vorbit cu el: „Jan-Henoch, nu ai de mărturisit și alte lucruri? Pur și simplu nu mai am pace în ceea ce te privește în ultima vreme. Te rog spune-mi. Să nu trăiești niciodată cu o conștiință rea.” Nu a durat mult și m-a condus în camera noastră de alimente și depozitare și a dat la o parte o cutie de jucării. Apoi s-a târât într-un colț sub un stativ, acolo unde nu se uită

nimeni, și a scos un vas cu miere. Cu o mimică rușinată el mi l-a întins și mi-a spus plângând: „Când am primit ultima dată miere, l-am ascuns pe acesta ...” Și într-adevăr, când am deschis vasul cu miere, era plin de urmele degețelilor sale. Acum mi-era clar de unde venea neliniștea și lipsa de pace care era de multe ori în inimile noastre față de el. „Să știi că a tăinui ceva este cel mai rău lucru pe care-l poți face”, i-am explicat. „Dacă ți se întâmplă o dată ceva rău sau păcătuiești și ajungi în ispită, nu este așa de tragic dacă o mărturisești imediat. Dar un păcat ascuns conștient îți poate distruge întreaga viață. În acest fel te obișnuiești cu o conștiință chinuită, apăsată și glasul Domnului se retrage – și tu trebuie să tot păcătuiești mereu.” Cred că a fost foarte recunoscător când le-am putut descărca pe toate și el a fost din nou liber de toată problema. Bineînțeles și faptul că părtășia noastră a ajuns din nou netulburată. Apoi ceva mai târziu i-am povestit încă o dată întâmplarea cu Acan, care prin abaterea ascunsă a adus întreg poporul sub judecată. Exact la fel funcționează și în familie. Această întâmplare a fost pentru mine din nou o imagine a felului cum se întâmplă și la noi cei mari: părtășia cu Duhul este întreruptă, ceva chinuie, pacea lipsește. Sunt din nou conștientă de faptul că într-un

astfel de caz se află cu siguranță ascuns undeva un „vas cu miere”. O abatere oarecare este adevăratul motiv pentru lipsa de pace. Numai de am putea recunoaște cât este de aproape. De aceea mă și rog mereu: „Doamne Isuse, deschide-ne și nouă ochii ca să vedem din nou unde se află vasele noastre cu miere. Ajută-ne să nu ne obișnuim cu o viață fără Duhul, fără putere, o viață chinuită fără pace.”

Ce sunt de fapt vacanțele?

Săptămânile zboară și se simte cumva că zilele sunt foarte hotărâtoare. Dumnezeu intenționează ceva în această vreme. Ori sesizezi lucrurile și ții pasul cu ele sau „le-ai pierdut”. Acum este vorba de impunerea împărăției păcii Sale. Toate trebuie (sau pot) să ajungă sub domnia păcii Sale. Această acțiune și chemare a Duhului o simt tot timpul. Aici serviciul divin nu mai încapă într-un „ceas liniștit de stat înaintea Domnului”. El se întinde până noaptea sau orele de dis-diminează când ceva nu este potrivit, adică nu este adaptat împărăției păcii Sale. Experimentezi și tu același lucru?

Așa ni s-a întâmplat și nouă în acest an în concediu. Concediu sau refacere poate exista numai acolo unde pacea lui Dumnezeu poate decide real totul și orice fel de rău, fie chiar în forma cea mai fină, este îngropat sub picioarele noastre. Altfel concediul este numai o „împingere la o parte” a tuturor responsabilităților și lucrurilor neprelucrate pentru câteva zile de odihnă exterioară, ca după aceea toate să invadeze asupra noastră cu și mai mare intensitate. Acesta a și fost punctul nostru central pentru vacanța noastră: mai mult din

domnia și pacea Sa foarte practic în zilele noastre obișnuite. El trebuie să devină pur și simplu totul în toate și în toți, începând cu noi și copiii noștri!

În acest sens pentru mine întrunirile noastre de dimineață ale familiei erau o mare bucurie. Acum îl aveam pe tata numai pentru noi și aceasta aproape zilnic! Împărtășeam multe și primeam viziune pentru ziua curentă cum să le putem face pe toate „ca Domnului” chiar și lucrurile cele mai mărunte. În acest fel nu aveam nevoie mereu de vreo regulă sau indicație.

Uneori existau și lacrimi când s-a constatat că o moarte duhovnicească s-a putut furișa între noi. Atunci unul sau altul dintre copii a fost descoperit ca și cauză sau început al acestei stări. După pocăința acestuia eram din nou liberi cu toții. O dată nu a mai existat viață din Dumnezeu – numai un consum din cea pământeană. Aceasta a avut drept urmare faptul că mai mulți copii au trebuit să rămână acasă în timp ce noi ceilalți am făcut o excursie. „Dau «binele» și «viața» numai aceluia care au viața”, a spus tata. Deci era stabilit – acum trebuiau să fie harnici, să curețe locuința și mașina, să facă temeinic ordine și să-L găsească din nou pe El, Care este adevărata viață – și au reușit! Altădată am analizat

cu atenție: unde pierdem de fapt cel mai mult pacea și viața comună? Unde se află aceste locuri în cotidianul obișnuit prin care cădem afară din El? Această sarcină a luat-o fiecare în timpul său de stat înaintea Domnului.

Aproape de necrezut, dar dimineața următoare toți, inclusiv Joschua, au adus același răspuns! Simon (16 ani) a venit primul, simțind că de multe ori „benzina” timpului de stat înaintea Domnului, a părtășiei cu Domnul, nu îi ajungea până seara. „De multe ori omit în timpul zilei orientarea lăuntrică spre Domnul, să repet această ancorare în viață așa cum a făcut-o de exemplu Daniel. El a căutat mereu dimineața, la amiază și seara această conectare (**Dan.6.11**)¹. Dacă nu fac la fel, atunci de regulă este cazul că seara, când ar mai trebui să mă introduc încă o dată, să mă împotmolesc. În acest fel mami este mereu suprasolicitată, fiindcă trebuie să ducă totul singură. Și atunci invadează lipsa de pace.” Da, exact așa este. Elias a conceput-o în caietul său astfel: „Dimineața sunt înăuntru, la amiază mai puțin și seara nu mai sunt deloc înăuntru!” A fost de

¹ „Iar Daniel ... a intrat în casa lui, unde ferestrele camerei de sus erau deschise înspre Ierusalim, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeuul lui, cum făcea și mai înainte.”

preț trăirea acestei roade chiar și numai din această împărtășire. Într-adevăr, când data următoare ne-am întors din excursie, a fost simțibil o liniște mai mare în autobuzul nostru decât altădată. Copiii au luat-o la inimă și s-au reorientat. După aceea, colaborarea noastră nu mai avea comparație: fiecare era efectiv prezent și se dăruia până ce toate cele necesare erau rezolvate. Atunci am observat: Uau – este ca în vacanță! Da, acestea sunt adevăratele vacanțe: reorientări și progrese în viața noastră comună cu Domnul, din care apoi putem consuma timp de un an întreg!

Împărăția lui Dumnezeu în schimbul unei mănuși?

Lunile trec în zbor și din nou iarna a trebuit să facă loc soarelui cald de primăvară. Este mereu frumos când sortez îmbrăcămintea caldă a copiilor și o depozitez. Este din nou loc pe raftul de pantofi și mănușile și căciulile ajung la locul lor. La această muncă îmi amintesc de câte un episod: „Mami, nu știi unde este șapca mea?” „Nu, asta ar trebui să știi tu.” „Mami, mi-am lăsat undeva mănușile.” „Mami, nu mi-ai văzut a doua mănușă?” Per copil o pereche de mănuși, la aceasta o pereche de rezervă, câte o căciulă și o căciulă de rezervă, unele benzi de frunte, pentru fiecare copil câte un șal ... Acestea dau, calculat în mare, totuși aproximativ douăzeci, patruzeci, cincizeci ... optzeci până la nouăzeci de bucăți în parte care trebuie administrate! Atunci se întâmplă din când în când ca ceva să nu fie de găsit. „Tu, mami, cineva trebuie să fi luat din greșeală la ultima întâlnire geanta mea cu pantalonii de zăpadă, mănușile bune și șapca nouă. În ea erau și tenișii. Pur și simplu nu este nicăieri de găsit!” – Din nefericire erau chiar pantalonii mei de zăpadă pe care le-am împrumutat celui mare ...

De câte ori nu mi s-a întâmplat că în astfel de momente m-am lăsat descurajată sau mi-am pierdut credința. Care mamă se gândește într-o asemenea situație: „Ah, trece, vom cumpăra simplu ceva nou!” Fiindcă uneori chiar nu există o altă soluție, ca de exemplu această geantă care, în ciuda eforturilor depuse, nu a putut fi găsită. „O, nu se poate!” sau „Iar s-a pierdut ceva!” ar fi într-un astfel de caz reacția naturală. „Nu poți avea mai multă grijă de lucrurile tale!?” ... Și deja lupta este pierdută și înfrângerea și-a pus piciorul în ușa întredeschisă și pătrunde în familie. Să schimb acum cu adevărat Împărăția lui Dumnezeu și pacea cu o mănășă sau o geantă? Bineînțeles că nu este deloc bine și nici nu vreau să mă obișnuiesc cu așa ceva, dar o reacție posibilă ar putea fi: „Doamne Isuse, Tu ai pentru fiecare situație o soluție biruitoare, Tu știi de asemenea unde se află aceste lucruri și ne ajuți să le luăm în stăpânire ...”

Am devenit tot mai conștientă de faptul că chiar aceste banalități sunt punctele cele mai fierbinți din viața noastră care decid dacă înaintăm împreună în Duhul sau nu (și aici ar fi încă multe domenii de amintit). Exact în aceste situații pot exersa să rămân în Isus și să țin închise ușile în fața înfrângerii. Cât este de frumos când rămânem împreună în biruință și

Eroare! Stil nedefinit.

experimentăm faptul că am găsit din nou o rezolvare. Doriința și rugăciunea mea este ca să nu mai existe nimic care să mă poată ademeni afară din El și din pacea Lui – fiindcă nu există nimic în lume care să merite să fie schimbat cu El și Împărăția Lui!

Spre interior este spre exterior

De cele mai frumoase trăiri ale acestor ultime săptămâni de acțiuni de vară aparțin din nou copiii noștri. Cu inimile lor simple, vesele și felul lor natural de a fi au cucerit pur și simplu inimile oamenilor. Aproape fără excepție reprezentațiile lor cu muzicalul pentru copii, cântecele copiilor și predicile copiilor au fost punctele culminante ale reprezentațiilor. Muzicalul „Die Weisheit des Königs“ (Înțelepciunea împăratului – nota trad.) prin culisele și hainele minunate, scenele jucate maiestuos, conlucrarea copiilor de la cel mai mic (4) până la cel mai mare (16), multele cântece cântate de fiecare din toată inima, simplu întreaga armonie de pe scenă i-a atins de fiecare dată pe spectatori până în adâncul inimii lor. Pur și simplu nu le venea să creadă că așa ceva poate fi prezentat de o singură familie. Multele discuții după reprezentații mi-au arătat clar că cu aceste spectacole noi am atins una din cele mai mari lipsuri și una din cele mai adânci necesități care există în această vreme atât la creștini cât și la necreștini: necesitatea de a duce o viață armonică de căsnicie și de familie, care să existe de la cel

mai mic până la cel mai mare. Aceasta mi se părea o lipsă atât de mare ca și apa într-o zonă secetoasă. Cu oricine am vorbit, problemele erau imediat evidente. Dacă nu erau copiii cei mai mari ai familiei, care trăiau încâlciți în rebeliune și răutate, atunci probabil soțul care umblă pe propriile căi. Dacă nu acesta era cazul, atunci poate mama care și-a găsit un aparent „bărbat mai bun”. Pe scurt, există toate variantele de chinuri și osteneți de tot felul. După o seară de cântări ale copiilor, când cei mai mari dintre copiii noștri (Simon 16, David 15 și Lois 13) au depus mărturie și au povestit din viața lor, o femeie de vârsta mea a vrut să vorbească cu mine. A durat cam cinci minute până ce a putut formula prima propoziție. Era atât de cuprinsă de un plâns cu sughituri, pentru că prin această armonie toate omisiunile ei i-au devenit conștiente. Chiar la începutul căsniciei ei Dumnezeu i-a vorbit cum vede El familia și educația copiilor. Dar ea nu a luat-o deloc în seamă și acum trebiue să privească cum copiii ei merg pe căile lor. Lovirea de această realitate dureroasă a avut totuși un efect imediat pozitiv: „Aș dori să încep din nou chiar de la început. Să cer iertare soțului și copiilor mei și să trăiesc din nou de acum înainte după voia lui Dumnezeu.”

Mulți și-au anunțat dorința după un ajutor mai departe în domeniul familiar. Și săptămâna de evaluare era în ochii participanților o dorință absolută de care doreau să se folosească cât mai repede cu putință. Nu a fost considerată o uzurpare, cum o văd mulți în chip eronat, ci mai degrabă drept o ofertă autentică. Pentru întregire trebuie să mai amintesc și faptul că am avut unele întâlniri cu critici și oameni răuvoitori. Dar acestea nu aveau importanță. Acum ne-am întors din nou – plini de mulțumire pentru tot ce a lucrat Domnul. Dar din păcate încă tot este prea puțin în comparație cu toate cerințele și am devenit din nou conștientă că: *cu cât mai adânci străpungeri ale prezenței lui Dumnezeu am dori spre afară, cu atât mai mult este necesar ca să lucrăm spre înăuntru între cei patru pereți proprii!* Și aici există și la noi încă multe de făcut. În acest fel acum cea mai mare bucurie a mea, după multele contacte cu alți oameni, este să fim din nou între noi acasă ca familie și să lucrăm împreună mai departe în ale noastre „timpuri-de-familie-de-odihnă-de-jur-împrejur”. Nu există nimic mai minunat decât a face împreună progrese în pace, în odihnă, în viață – deci în EL!

A fi soție plăcută, deschizătoare de drum

„Ne-ar face plăcere să te invităm să ne vorbești la următoarea noastră întâlnire de dejun a femeilor”, a fost cererea unui cerc de femei care de câțiva ani au o ungeră deosebită să adune femei din toată împrejurimea. La aceste întâlniri lunare de dejun ele confruntă femeile cu Evanghelia și le aduc mesajul Împărăției lui Dumnezeu. Bineînțeles că primul meu gând a fost: „Tocmai eu, așa ceva încă nu am făcut niciodată...” Dar când Ivo a fost de părere ca să accept negreșit cererea, nu am mai putut evita provocarea. Încercând să aflu dorința inimii lui Dumnezeu ce anume să împărtășesc cu femeile într-o astfel de dimineață, am înțeles din nou atât de limpede: cât de multe cuvinte s-au spus deja pe acest pământ, câte divertismente s-au oferit, câte apeluri au fost făcute omenirii, și la cei mai mulți toate rămân neschimbat în veci. Dacă suntem sinceri, totul se dezvoltă abrupt în jos. Și acum să mai pălăvrăgesc și eu ceva? „Doamne, avem nevoie de o atingere cu Tine, cu Viața Însăși, cu exprimări venite din gura lui Dumnezeu care să ne pună pe picioare, să ne dea viziune

și să lucreze creator în noi ce noi nu putem!”

Dar cine este în stare să transmită asta?

În situația mea fără ieșire stăteam înaintea lui Dumnezeu și am luat exemplu de la Ivo, care întotdeauna stătea atât timp înaintea lui Dumnezeu până ce primea de sus scânteia hotărâtoare pentru noi ca să ne introducă mai adânc în Hristos și nu să ne transmită numai cunoaștere. Deodată în fața ochilor mei duhovnicești s-a dezvelit ceva cu totul nou în toate culorile. Anume, vechea viziune care mă mișcă de când eram o fată tânără. Viziunea acestei ființe plăcute de femeie care era în orice vreme o persoană cheie a binecuvântării. Care prin umblarea ei curată, exemplară, de încredere avea o funcție deschizătoare de drum pentru Împărăția lui Dumnezeu. Transpunătoarea în practică, care aduce Evanghelia prin faptă și adevăr în mâini și picioare. Un exemplu demn de urmat care împodobește învățătura lui Hristos prin viața ei liniștită și supusă. Ființa de femeie, care în toate timpurile a schimbat istoria lumii și i-a dat formă prin înțelepciune, curaj, disponibilitate pentru suferință și răbdare. Ce deosebire față de țipetele de femeie emancipate, dominante și isterice care sânt la ordinea zilei și se aud astăzi pretutindeni. Lupte de libertate împotriva simțămintelor de discriminare,

urcarea la poziții de putere pentru a împodobi imaginea. Este așa o sărăcie în comparație cu frumusețea și chemarea dumnezeiască ca femeie. Nu ca ultim lucru și plasele pe care le aruncă femeile, folosindu-și arta de seducere ca să prindă bărbații și să distrugă vieți; neștiind în toate ce slavă se odihnește într-o căsnicie armonică după principiile dumnezeiești, care pășește cu Dumnezeu în dimensiuni tot mai adânci ale dragostei. Da, astfel de deosebiri ca între cer și iad există aici pe acest pământ. Cărei viziuni ne simțim obligați și cum transpunem totul în practică?

Aceste gânduri mă mișcau în prealabil și cu fițuica mea cu notițe lapidare am pășit în sala de întrunire foarte plăcut împodobită și pregătită pentru dejun. Fiecare colț era folosit pentru a oferi suficientă posibilitate de șezut. Cam șaptezeci de femei, în parte chiar cu soții lor, care și-au luat liber special pentru această ocazie, ședeau plini de așteptare pentru expunerea mea. Conducătoarea m-a prezentat și mi-a oferit un timp de o oră și jumătate ca să vorbesc cu acești oameni. Iar eu nu știam dacă în cel mult zece minute îmi voi citi fițuica ... Cât de mult m-am mai minunat de Domnul. El a dat efectiv har pentru a vorbi și toți cei prezenți sorbeau cuvintele în foamea lor după viață. La încheiere au existat discuții bune și

am realizat, când am văzut masa de cărți „cosită”, că din toate am adus mult prea puțin material. Dar punctul culminant al experienței întregii acțiuni a fost pentru mine știrea conducătoarei care mi-a fost transmisă câteva zile mai târziu. „Femeile au venit la mine și au vrut să știe neapărat mai mult cu privire la ce să facă ca să poată intra în această chemare ca femeie. Ele vor ca tu să vii din nou și să le dai și mai multe îndrumări practice și concrete pentru aceasta.” Ce bucurie și binecuvântare numai pentru faptul că există din nou cereri după acest model de femeie după inima lui Dumnezeu! Cât de mulți ani a fost altfel.

Este dorința inimii mele ca noi cu toții, fie femei, bărbați sau copii, fie tânăr sau vârstnic, necăsătorit sau căsătorit, să poată intra din nou în chemarea adevărată în Hristos și în acest fel prin noi să-și deschidă cale împărăția păcii Sale pe acest pământ!

[Mesajele pe casetă de la întâlnirea de dejun se pot obține sub titlul „Die Frau I” (Femeia I – nota trad.) și „Die Frau II” (Femeia II – nota trad.)]

„Matur este ...”

„... cel care nu se mai lasă păcălit de sine însuși.” – Acest proverb mi l-a spus recent Ivo când mă preocupam intens cu tema „maturitate” referitoare la copii. Ca mamă cu mulți copii de vârstă diferită mă aflu într-un mare pericol să-i îndrum pe cei mari în același fel ca și pe cei mici.

„Fă asta, nu face asta!” „Fă asta, nu face asta!” Acești parapeți înguști de care au nevoie atât de urgentă cei mai mici, pentru cei mari ar putea fi blocul absolut de frânare în dezvoltarea lor cu Domnul. Ei trebuie să aibe libertatea să decidă ei înșiși în anumite domenii și să afle cu maturitate dacă într-un lucru există pace sau nu. De asemenea ei trebuie să învețe să administreze rânduieii de bază din inițiativă proprie și să vegheze cu propriul lor motor lăuntric ca aceste rânduieii să nu se dizolve într-un nimic. Am înțeles de asemenea că instanța care dă impulsul pentru așa de multe mărunțișuri mai degrabă neplăcute ale zilei obișnuite, nu ar mai trebui să fiu eu.

„Te-ai gândit să exersezi?” „Cum stai cu temele de casă?” „Cred că ar trebui să faci mai bine curățenie!” și altele. Simțeam că trebuie să se schimbe ceva fundamental și Ivo mi-a

explicat marele pericol care există în ascuns atunci când copiii nu sunt introduși la timpul potrivit în maturitate: „Căci abia aici pot vedea și ei înșiși real unde se află în umblarea lor practică cu Dumnezeu. Atunci se vede ce a devenit deja un lucru al lor propriu și ce a dus la stabilitate în viață numai de afară, asemenea unui corset.”

Așa că am mișcat lucrurile înaintea lui Dumnezeu și am simțit foarte clar că trebuie să „împart în două” ceata de copii și anume cei cinci mari și cei cinci mici. Celor mari le-am predat apoi felurite rânduieli și domenii de bază complet în auto-administrarea lor ca ei să se exerseze în maturitate. Iar cei cinci micuți urmau să-și aibe mai departe „domeniul special” în aceea de a învăța să umble cu credincioșie sub conducerea și călăuzirea mea. Acest pas a activat în inima mea ca și în inima copiilor foarte multă claritate și de asemenea și viziune să transpună de la sine în practică cele învățate. Mie mi-a dat mult curaj să-i conduc mai departe de-aproape pe cei mici, fiindcă pentru mine ca mamă pericolul este la fel de mare ca pe cei mici să-i conduc ca pe cei mari, ca și pericolul pe care l-am descris deja, anume să-i conduc pe cei mari ca pe cei mici. În cugetarea asupra tuturor acestor lucruri mi s-a descoperit deodată că Dumnezeu lucrează

Eroare! Stil nedefinit.

tot după acest principiu și cu întreaga omenire: mai întâi a venit legea pentru ca după aceea să poată administra viața după legea Duhului. Lîmpede că nimeni nu poate trăi legea Duhului care nu a gustat mai dinainte viața sub conducerea îngustă a legii! Acesta doar este un principiu al lui Dumnezeu. Deci matur este acela care fără „tu trebuie” și „tu să” își plătește de la sine prețurile și nu se mai lasă păcălit de vicleniile inimii proprii. Acum am făcut deja primele experiențe la care am simțit clar că încă nu totul a devenit un lucru propriu. În parte chiar și copiii s-au mirat că au acționat altfel decât cum s-ar fi așteptat sau gândit ei. Ce bine că ei învață acest lucru deja acum și nu abia atunci când au plecat din casă și protecția noastră nu mai este!

Șezi, planifică, domnește!

Ultima săptămână m-am aflat din nou în situația nefericită ca de atâția copaci să nu mai văd pădurea; sau spus puțin altfel, de atâtea coșuri de rufe nu-L mai vedeam pe Domnul. De fapt încă știam exact faptul că coșurile de rufe și efectiv întreaga mea zi obișnuită era numai ca să-L văd și să-L recunosc pe El în ea. Dar chiar acum se întâmpla din nou lucrul contrar. În timp ce muncile și necesitățile se înălțau din toate părțile în fața mea, mi-am amintit cam cu durere, ca și cum ar fi fost la mare depărtare și ar veni dintr-un complet alt timp, de una din notițele mele în jurnalul de zi despre timpul nostru de familie și odihnă din penultima săptămână: „Nu mai vreau niciodată să mă las stăpânită de muncă.” Cu litere mari și colorate scria: Ps.110 (după Anni) „Așează-te la dreapta Mea ... și domnește asupra muncii!” Dar ce am vrut să spun atunci? De data aceasta aveam numai un singur simțământ, că nicăieri nu-mi ajunge timpul, și acum să mă așez?

Eram chiar la a șaptea oară să sar patruzeci de trepte în jos în spălătorie (câte două trepte deodată) și din nou sus, ca să reîncarc mașinile de spălat și să nimeresc la minut centrifuga.

Aceasta bineînțeles înainte de dejun în timp ce ajutam copiii să pregătească toate pentru școală, pregăteam o jumătate de duzină de „Znüni-Brote” (pâini pentru pauză), pregăteam dejunul, îi ridicam pe cei mici și schimbam lenjeria „accidentată” ... Într-adevăr părea să se arate din nou clar faptul că prin intenții bune încă niciodată nu s-a schimbat ceva cu adevărat. Înaintea fiecărui progres, înainte de tot ce este nou, se instalează mai întâi o moarte și apoi ia ființă ceva nou din aceasta. Eram chiar la moarte. Aceasta arată bine, dar care este partea nouă, progresul? Nici nu a trebuit să mă străduiesc mai întâi să-mi ascund nevoia în fața lui Ivo ... Cu toate că de fapt el nu avea timp (la fel ca și mine), a abordat problema mea: „Care este punctul de coborâre?”, m-a întrebat el. La început mă gândeam că habar n-am, dar apoi mi-a apărut în fața ochilor: „Nu mai este nici o odihnă în toată planificarea muncii. Copiii sunt ca o grădină năpădită, ei nu mai au nici un plan de zi actual, deci eu am prea mult pe umerii mei.” La aceasta încă îmi cădea mereu greu să primesc ajutor de afară: „Vom reuși, doar avem așa de mulți copii ...” Da, cea mai urgentă necesitate era ca pe aceste grădini năpădite să le plivesc mai întâi. Aceasta înseamnă ca cu toată munca de făcut, să mă așez și să alcătuiesc pentru fiecare copil

în parte un plan de zi cu totul nou cu timpuri de ajutor fixate și cu timp liber fixat corepunzător situației sale și orariului său sau planului său de muncă.

Ivo m-a sfătuit: „Începe planul cu timpurile libere pe care vrei să le dai, apoi construiește în jurul acestora. Consideră-le timpul de care au nevoie pentru pregătirile orelor de copii, circulare, muzică, pentru tot ce investesc în lucrare ca timpuri de ajutor.” Deja destul de curând s-a văzut în timpul planificării cât de mult au pe umeri cei mari cu zilele lor lungi de școală și muncă, teme de casă și tot ce au ei pe inimă pentru tot întregul. În același timp a reieșit că cei mici aveau un bun potențial liber de energie ca să mă susțină. Acum fiecare copil avea din nou un plan la zi croit și eu libertatea ca partea de lipsă să fie întotdeauna completată prin ajutor de afară.

Cum mi-a spus deja Ivo cu mult timp în urmă: „Nu este o laudă să reușești să le faci pe toate singură, ci ca să te afli în ceea ce este cu adevărat prioritar.” Cu toate că cu aceasta încă nu s-a biruit nimic practic, imediat s-au schimbat din nou toate în întreaga atmosferă și pe loc a început să se împlinescă din nou că nu mă mai stăpânea munca pe mine, ci eu stăpâneam munca.

Ce importanță are?

„Ce importanță are puțină dezordine?”, căutam să mă conving, când cu câteva zile în urmă treceam pe lângă camera băieților. Ușa puțin întredeschisă mi-a trădat o anumită neliniște cu privire la cei doi băieți. „Iar n-au aerisit? Și ce este cu hainele?” Simțământul meu m-a avertizat să nu mă uit mai atent, și m-am trezit închizând simplu ușa cu gândul: „Ah, ieri iar s-a făcut târziu. Nu a mai fost timp pentru făcut ordine.” Și ieri ... și alaltăieri? De acord, în comparație cu alte „cotete de tineri” tot era mai bine – dar nu puteam tăgădui lipsa de pace care emana din această cameră spre mine. Cât de mult mă bucuram de simțământul ordinii lui David. Când el face ordine, atunci zboară fulgii și la sfârșit treaba este făcută temeinic. Zâmbind mi-am amintit deseori de timpul când era un băiețel și pornea să facă ordine la jucării: „Mama, sunt gata!” radia el spre mine când intram în camera pusă în ordine lună la viteza fulgerului. Dar o privire în spatele elefantului mare sau sub pat îmi trăda atunci câte ceva cu privire la tempoul celui care a făcut ordine. Acolo se afla adunat și frumos ascuns tot ceea ce cu câteva minute înainte se afla risipit pe podeaua camerei cu jucării –

deci făcut ordine după versiunea lui David. Atunci munca se făcea încă o dată de la început. „Ce bine că am lucrat atunci în acest sens, așa încât acest domeniu (cu câteva mici excepții) s-a schimbat complet”, mă gândeam în sinea mea. Chiar din acest motiv el este astăzi o mare binecuvântare și în atelierul său, fiindcă totdeauna face ordine cu hărnicie și totul temeinic – și aceasta îi mai face pe deasupra și plăcere! Dar chiar acum a venit lipsa de pace cu adevărat foarte puternică din colțul său de cameră. La galerie, unde se afla salteaua lui, nici nu am îndrăznit să mă uit.

„Celula” o trădează

Câteva zile mai târziu ne-am adunat pentru rugăciunea de familie de fiecare seară. Ivo se afla chiar în lucrare și eu știam cât de hotărâtor este ca și noi să fim împreună în puterea și curgerea vieții lui Dumnezeu, pentru ca slujirea să străpungă. Dar astăzi s-a putut simți că nu era așa. Copiii au început să-și mărturisească abaterile și omisiunile mici și mai mari. Atunci l-am auzit și pe David spunând: „Astăzi în atelierul de service auto am făcut o greșeală la o ușă de mașină. Acum este din nou bine, dar am simțit foarte clar că s-a întâmplat numai fiindcă acasă nu am mai fost credincios

în cele mici. Nu m-am mai ținut de planul meu săptămânal. Am simțit deja de câteva zile că ar trebui să fac ordine de mult timp, dar am tot amânat-o și le căutam pe ale mele. Viața s-a scurs efectiv de la mine și chiar în timpul de stat înaintea Domnului nu mai aveam străpungere. La sfârșit am primit răsplata la locul de muncă. Acest lucru vreau neapărat să-l schimb din nou.” El a cerut iertare Domnului și nouă. Încă în aceeași seară totul a ajuns să fie în ordine și se simțea vizibil cum creștea puterea între noi.

Când m-am mai gândit și eu la situație mi s-a descoperit din nou vechiul principiu: nu se cheamă „Ce importanță are?” dacă ceva nu se află într-o pace completă! Nu, nu și încă o dată nu! Cum este în medicină? Se ia numai o celulă mică, o picătură de sânge, puțin din scaun sau urină și aceasta se examinează. În acest puțin se oglindește dacă trupul este sănătos sau nu – nu este nevoie de mai mult.

Aceasta este o imagine pentru viața noastră! Toți anii am trăit după acest principiu: dacă credincioșia în cele mici este în ordine la copii, atunci nu trebuie să-mi fac gânduri cum merge la școală. Dacă între cei patru pereți proprii este pace, este pace și când copiii sunt afară în

lume. Aleluia! Așa este de simplu. Celula o trădează! Pot rămâne mai departe la acest principiu, iar propoziția „ce importanță are?” să fie alungată definitiv din inima mea!

Mic ca un păduche

„Mama, am reușit!” Strălucind de bucurie, Anna-Sophia (6) vine alergând în spălătorie, fața ei micuță radiază de bucurie. „Poveste-mi cum a mers?”, am înrebat-o curioasă. Căci încă nu trecuse o jumătate de oră de când a stat sughițând și plângând la mine în bucătărie: „Mama, nu pot, trebuie să vii și tu”, și acum vine acasă plină de bucurie și explodând de atâta povestit cum s-au întâmplat toate. – Da, dar ce?

Era cu câteva zile în urmă, când a avut voie să meargă împreună cu Jan-Henoch (8) la îngrijirea copiilor. Bineînțeles nu numai pentru a fi îngrijiți și pentru joacă, ci pentru prima dată, asemenea lui Jan-Henoh, să ajute și să transmită ceva copiilor. În micul ei rucsac se aflau îngrijit împachetate lucrurile: foi cu cântece, Biblia pentru copii și bineînțeles cele două fețe meșterite de ea: „Fritz cel fățarnic” și „Peter cel plăcut”. În sfârșit a venit momentul ca Anna-Sophia să-și poată spune povestea. Plină de râvnă ea a povestit copiilor cum „Fritz cel fățarnic” cu două fețe era pe față mereu vesel și plăcut. Dar el are ochi foarte întunecați și pe de altă parte pe partea cealaltă el este rău și obraznic. El fură, minte și nu vine la lumină

dacă i s-a întâmplat ceva. „Peter cel plăcut” este vesel, are ochi foarte luminoși și dacă a păcătuit, o aduce imediat la lumină. Ea cheamă pe copii să-și mărturisească păcatele și să vină la lumină cu tot ce îi chinuie și îi necăjesc. Cu adevărat ea a putut convinge pe deplin copiii și fiecare și-a adus la lumină păcatele care le apăreau.

„Toți și-au ridicat mâna când am întrebat: cine vrea să aibe ochi așa de luminoși și o față așa de veselă ca Peter?” Dar acum s-a întâmplat: în timp ce ea a povestit copiilor, a apărut și în inima ei un păcat. Ea s-a dus la îngrijitoare și l-a adus la lumină. Când a venit acasă, a și fost primul lucru pe care mi l-a mărturisit: „Mama, mi-a venit în minte că pe când eram de cinci ani am luat un mic ou de ciocolată când am fost la lăptărie să cumpăr lapte și îmi pare așa de rău.” Noi am mărturisit aceasta Domnului și pentru amândouă ne era clar că aceasta mai trebuie pusă în ordine. Și acesta a fost momentul când ea a stat mai întâi plângând în bucătărie. Tata a zis: „Tu l-ai putut lua singură, atunci tot singură poți să-l pui din nou în ordine.”

Astfel ea s-a încurajat și a plecat cu banul din porcușorul de economii ca să mărturisească și să o pună în ordine. După aceea ea a venit acasă atât de bucuroasă și de revărsătoare.

„Doamna de la lăptărie m-a iertat și mi-a mulțumit că am venit. Ea mi-a și refuzat de două ori banul!” Apoi am auzit-o pe micuța urcând treptele cântând din nou și săltând bucuroasă cu Ruthli – aceasta nu a făcut-o în aceste zile ...

De puterea apăsătoare și distrugătoare a păcatului am devenit mai conștientă în ultimele zile ca niciodată înainte. Anume că a trecut un vânt de curățire al lui Dumnezeu prin familia noastră și Duhul lui Dumnezeu S-a oprit la cele mai mici lucruri. Abia după ce au fost mărturisite și curățite, bucuria și viața au revenit. Poate câte unul să zâmbească cu privire la astfel de evenimente și să se gândească disprețuitor: „Ah, toate acestea sunt numai nimicuri!” Nu, nu, păcatele mici al oamenilor mici au aceeași greutate cu păcatele mari ale oamenilor mari.

În orice caz noi, ca familie, am plâns din nou împreună cu sughit înaintea Domnului când au ieșit la iveală lucrurile care se aflau, fiind considerate ca „prea mici”, puse sub covor și totul s-a putut limpezi până în temelii. Am devenit din nou foarte conștienți că nu păcatele în sine sunt cel mai rău lucru și că de acum înainte să nu mai aibe loc greșeli. Nu, ci este ținutul ascuns și neaducerea la lumină, poate

din teamă, sau pentru că nu se vrea dezamăgirea cuiva.

Abia aceasta dă adevărată putere păcatului și exact în acest punct începe înmulțirea, fiindcă un păcat îl zămislește legic pe următorul. Ați auzit și voi vreodată despre o plagă de păduchi în împrejurimea voastră? Un mic, mărunț păduche, ah, ce bagatelă – abia vizibil – dar se înmulțește cu viteza vântului și copleșește cu o plagă clase întregi de școală dacă nu te ferești de el.

Exact aceasta este ființa Diavolului: un păcat mărunț, dar ținta din spatele lui este una singură: continuarea lui și distrugerea întregii vieți!

Cred că este un lucru foarte serios, dar Domnul ne ajută pe noi părinții ca să ne recunoaștem propria noastră ființa și în acest fel să-i conducem din nou pe copii la efectele de bază, afară din viața astupată!

La mine nu funcționează

Cu câțva timp în urmă am avut privilegiul să fiu prezentă într-un cerc mai mare de bărbați și femei unde am făcut o constatare al situației la zi al punctelor de neliniște. Fiecare în parte și-a putut face socoteala ce este ceea ce încă îi mai chinuie în mod practic viața. Erau prezente câteva perechi căsătorite și familii. Au fost numite multe lucruri mărunte și mai mari care în parte au și fost rezolvate repede. Se simțea că cei mai mulți erau obișnuiți deja să biruiască la zi lucrurile în cauză prin puterea lui Dumnezeu în celulele și familiile lor, așa că nu era deloc atât de multă neliniște prezentă. Numai un singur lucru părea să se impună la aproape toate perechile căsătorite ca un numitor comun de neliniște de nebiruit: „Ah, mă simt efectiv prea puțin păstorită de soțul meu”, zice o soție. „Ah, mă simt total suprasolicitat în căsnicie să conduc ca și cap”, zice un soț. Fie că sunt de curând căsătoriți sau „veterani”, pare să fie efectiv un domeniu prea greu. „Împrejurările și situațiile sunt mereu atât de imposibile încât nu poate funcționa armonic.”

Chiar aici, la acest punct fără ieșire, mi-a devenit clar cu toată încredințarea de ce există

astfel de puncte în viața noastră care pur și simplu nu vor să funcționeze. În loc să încurajez acum soțiile și soții cum am vrut să fac propriu-zis, am simțit clar cum prin Duhul lui Dumnezeu în mine a apărut o complet altă acțiune. Am văzut deodată lăuntric degetul de avertizare al lui Dumnezeu și m-am simțit mânată după aceea să mai atac odată pe față această problemă: aceste probleme se mai află simplu și consecvent într-o formă neschimbată în viața noastră numai fiindcă ceea ce știm exact să facem, noi pur și simplu cu încăpățănare *nu facem*. Soția are prin Hristos puterea să spună: „Stop! Acum nu mai fac soțului meu nici un reproș!” sau „Nu! Acum aștept călăuzirea lui!” Pe de altă parte bărbatul poate aștepta prin credință de la Dumnezeu: „Da, acum îmi arată Dumnezeu ce este spre binele familiei în această situație!” sau „Clar! Acum Dumnezeu îmi dă decizia potrivită!” Imediat ce te-ai introdus prin credință, te afli deja într-o nouă dimensiune a vieții și experimentezi: Dumnezeu o face! Funcționează! Aceasta este problema noastră! Noi nu creștem atâta timp cât tot evităm aceste praguri *ale faptei* și acolo unde doare cel mai mult nu *facem* ceea ce știm exact că ar fi lucrul potrivit. Înainte și după aceea vedem totdeauna clar ce ar fi fost bine, dar chiar acum ... Și așa

rămâi un veșnic veteran, mereu în același punct, complet neschimbat. Dar nemărginită va fi creșterea noastră dacă devenim *făptași* în situațiile la zi, grele. Exact în aceste puncte și situații de viață dureroase noi să contăm pe Hristosul locuind în noi și crezând simplu *să facem* ce ne-a spus El de atâtea ori. „Dragul meu, vin cu tine!”, zice ea în loc să spună: „Știi bine că nu-mi plac plimbările!” Sau el spune: „Veniți, soție și copii, să ne așezăm acum la altarul familiei, Dumnezeu ne va vorbi și ne va ajuta să aducem situațiile din nou în pace”, în loc să fugă de responsabilitate și să le lase pe toate în seama lor.

Și în multe alte domenii funcționează exact la fel. Dumnezeu așteaptă *fapta noastră credincioasă*: „Nu, nu voi cădea în această ispită, fiindcă după aceea viața va tot coborî!” „Da, fac această treabă acum cu bucurie ca Domnului și voi fi mai fericit după aceea decât dacă aș cârți acum!” Exact în acest punct experimentăm puterea activă a lui Dumnezeu care ne transformă tot mai mult în chipul Lui minunat din slavă în slavă până la desăvârșire! Aleluia!

Aceasta o doresc nouă tuturor!

Anni

Observație finală importantă

Dacă această carte ți-a devenit o binecuvântare, atunci aceasta o vei putea menține numai prin transmitere mai departe:

- prin transpunere în viața ta
- prin răspândirea acestei cărți
- vorbind despre ea

Domnul să facă ca semănătura ta să răsară din belșug și să te facă astfel roditor.

Dacă la citirea acestei cărți ți-ai dat seama că nu umbli în adevărurile care sunt mărturisite aici, și dorești să fii găsit ca un mădular viu în organismul-Hristos, atunci te invităm să te folosești de slujirile noastre lunare de evaluare¹.

Circulara noastră „Panorama-Nachrichten” (Panorama-Știri) conține termenele întrunirilor noastre.

¹ Pentru toți cei care nu vorbesc limba germană, noi vom căuta o posibilitate ca să vi se poată sluji la noi în Walzenhausen, ori într-un alt loc.

Toate cărțile noastre pot fi procurate gratuit
(cât ține stocul) la

Gemeinde-Lehrdienst
Nord 33
CH-9428 Walzenhausen
Tel: 0041(0)71 888 14 31
Fax: 0041(0)71 888 64 31

De asemenea sunt disponibile mesaje pe casete
în limba germană de Ivo Sasek și circulare cu
învățătură actuală. Vă rugăm să solicitați în
acest sens lista noastră de comenzi.

În editura Elaion an mai apărut:

Scrieri de la sotul Ivo Sasek

Momentan (Septembrie 2003) aceste lucrări pot fi obținute numai în limba germană, afară de cazul în care se menționează „ediție disponibilă în limba română”. Alte traduceri se află în lucru.

Cărți:

Comandă nr.1 RUM: „Credincios sau crezând?” (ediție disponibilă în limba română)

Această carte provoacă la o umblare vie și dinamică prin credință și pune în același timp și norma în dreptul vieții noastre de credință. „**Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul**”, se spune în **Gal.5.25**. În limbajul imaginilor s-ar putea spune de asemenea: Dacă deja avem aripi, atunci să și zburăm! Potrivit pentru scopuri evanghelistice! (152 pagini)

Comandă nr.2: „Lehre mich, Herr!”

(Învată-mă, Doamne!)

O carte fundamentală de învățătură cu învățături ușor inteligibile și practice pentru umblarea creștină în cotidian. S-ar putea considera ca o continuare la „Gläubig oder glaubend?” (Credincios sau crezând?) și este potrivită în mod deosebit și pentru acei creștini care tânjesc după o viață creștină mai statornică și mai echilibrată. (213 pagini)

Comandă nr.3: „Laodiceas Verhängnis”

(Destinul Laodicei)

Enorma cădere a creștinismului este iluminată în lumina profetică din cele mai felurite laturi. Dar sunt prezentate și căi de ieșire practicabile din această strâmtoare. Dincolo de acestea ea indică și spre ținta tuturor lucrurilor. Această carte să fie dată mai departe numai iubitorilor de adevăr! (164 pagini)

Comandă nr.4: „Die Wiederherstellung aller Dinge” (Restabilirea tuturor lucrurilor)

Problema restabilirii ne pune în fața unor decizii incomode și esențiale. Mereu suntem puși în fața alegerii: Dumnezeu sau om, ceresc sau pământesc, vremelnic sau veșnic?

Referitor la desăvârșirea bisericii și restabilirea tuturor lucrurilor provocarea culminează cu întrebarea: concepte sau desăvârșire? Și această carte este gândită numai pentru iubitorii de adevăr și avansați în credință. (148 pagini)

Comandă nr.5: „Krieg in Gerechtigkeit”

(Război în neprihănire)

Această carte este un rezumat al luptei duhovnicești. Ea tratează lupta eonică pe care Dumnezeu o luptă din pricina cinstei Sale. Ea transmite o privire de ansamblu referitoare la istoria mântuirii și a oamenilor și aduce lupta duhovnicească a cotidianului mărunț în marele context al țăintelor înalte ale lui Dumnezeu. Întrebarea referitoare la originea și ținta întregii lupte duhovnicești este tratată amănunțit. Numai cel care are realmente pe inimă instalarea domniei lui Dumnezeu, să citească această carte. (324 pagini)

Comandă nr.7b: „Apostolisch Beten”

(Rugăciunea apostolică)

Autorul cercetează amănunțit rugăciunile apostolului Pavel și ajunge la constatarea uluitoare: ele descoperă calea înspre dimensiunile „nucleare” de rugăciune. (234 pagini)

Comandă nr.8 RUM: „Educă cu viziune”
(ediție disponibilă în limba română)

Totul mi s-a transmis în școală, numai un lucru nu – vizunea pentru ce toate acestea! Chinurile care au rezultat din acest fapt păreau fără de sfârșit. Abia după ce am avut în mână certificatul meu de ucenicie, am înțeles pentru prima dată că toate eforturile nu au fost zadarnice.

Întemeierea familiei, educația copiilor, o lucrare a vieții cu înălțimi și adâncimi nebănuite. Dar nici un preț nu va fi prea mare, nici o cale prea abruptă și nici o soartă prea grea, atunci când noi abordăm această lucrare a vieții cu ceea ce mi-a lipsit atâta vreme – cu viziune! Cartea de față vrea să suplinească această lipsă, de aceea „Educă cu viziune!” (176 pagini)

Comandă nr.9: „Die Königsherrschaft“
(Domnia împărătească)

O probă de citire care a fost compilată din cărțile nr.1-5. Împreună cu „Gläubig oder glaubend?“ (Credincios sau crezând?), ea este potrivită pentru cei nou intrați în cercul de cititori al lui Ivo Sasek; dar prin conținutul ei, ea pătrunde în mod deosebit în detaliile necesităților actuale ale timpului nostru. Lumină în întuneric, orientare în vreme de dezorientare, temelii și ținte înalte ale credinței noastre – căi de ieșire practice din nevoile prezente și viitoare. (198 pagini)

**Comandă nr.15: „Die Erkenntnis Gottes”
(Cunoașterea lui Dumnezeu)**

Cunoașterea lui Dumnezeu nu constă în acumularea de cunoaștere despre Dumnezeu, ci a deveni prin atingerile cu Dumnezeu din ce în ce mai mult uniți în ființă cu El Însuși.

Această carte ne explică din trei laturi calea și condițiile unirii cu Dumnezeu. Pentru tălmăcirea cortului întâlnirii pot fi găsite unele corelări complet noi. (232 pagini)

Comandă nr.19 RUM: „Domnul transformărilor” (editie disponibilă în limba română)

O adevărată autobiografie de Ivo Sasek care dovedește că lucrurile care sunt prea grele pentru oameni sunt foarte ușoare pentru *Domnul schimbărilor*. O carte captivantă cu caracter pronunțat evangelistic. (Format 11x18 cm, 130 pagini)

Comandă nr.27: „Erschütterung” (Cutremurare)

Această carte prezintă cauze – acțiuni – căi de ieșire din cutremurări.

„Hristos nu ne-a fost dat numai cu țința de a ne conduce afară din toate cutremurările. Dar toate cutremurările ne sunt date cu țința de a ne conduce înăuntru în Hristos.” (172 pagini)

**Comandă nr.30: „Israel – Schatten
oder Wirklichkeit?” (Israel – Umbră
sau realitate)**

„Voi (evrei și neamuri) *nu* ați venit la un munte care se putea atinge... ci ați trecut (literalmente) la Muntele Sionului și la cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc...” (tradus din germană, nota trad.) (Evr. 12,18+22)

Ceea ce înseamnă aceste locuri din Scriptură în consecința lor practică, o tratează această carte în mod temeinic într-o profunzime teologică. Ea crează ordine în relația dintre Israel, Biserică și Împărăția lui Dumnezeu.

Concluzie: Nici fanatismul pentru Israel, nici teologia înlocuitoare (învățătura că noi neamurile ne aflăm în locul lui Israel) nu duce la țintă. (145 pagini)

Broșuri:

Comandă nr.7a: „Apostolische Gebete”

(Rugăciuni apostolice)

Aceste texte de rugăciune au fost nou traduse din limba greacă de către Ivo Sasek. Ele formează baza pentru cartea „Apostolisch Beten” (Rugăciunea apostolică). (Format A6, 60 pagini)

Comandă nr.10: „Geistliche Satzbrüche“

(Frânturi duhovnicești)

Frânturile duhovnicești sunt realități ale Împărăției lui Dumnezeu rezumate pe scurt în „mărimea unei nuci”. Această broșură este o introducere în învățătura formulelor Împărăției lui Dumnezeu, care motivează și îndrumă în același timp spre colaborare la această carte de formule duhovnicești. Pentru că încă niciodată poporul lui Dumnezeu nu a avut o nevoie atât de insistentă ca astăzi de o concentrare și pregnanță în ce privește învățătura biblică. (44pagini)

Comandă nr.11: „Die Waffenrüstung Gottes” (Armătura lui Dumnezeu)

[Extras din cartea „Erschütterung” (Cutremurare), comandă nr.27]

„Crispare proprie sau luptă duhovnicească? Armătura lui Dumnezeu nu este un lucru ci o persoană.” (A6-Format, 53 pagini)

Comandă nr.12: „Die festgesetzten Zeiten” (Timpurile stabilite)

După cum în natură există timpuri stabilite, care oferă anumite posibilități (sau imposibilități) (de ex.: primăvara, vara, toamna și iarna, sau zile de fecunditate la femeie, ș.a.m.d.), acestea există și în viața duhovnicească. Deci este necesar ca aceste răstimpuri (l.gr. kairos) cu posibilitățile lor oferite a) să le recunoaștem, b) să le folosim în modul corespunzător. (Format A6, 80 pagini)

Comandă nr.13: „Manchmal ist weniger mehr” (Uneori mai puțin este mai mult)

O colecție de repere duhovnicești din predicile și slujirea de învățatură în țară și străinătate ale lui Ivo Sasek. Un mijloc ideal pentru a cunoaște ținuta morală, învățătura și lucrările autorului. (Cărticică miniaturală, 112 pagini)

Comandă nr.14: „Der Glaube Abrahams”
(Credința lui Avraam)

[Extras din cartea „Credincios sau crezând?”, comandă nr.1 RUM]

Credința lui Avraam ne amintește de marea taină că o acceptare încrezătoare în Dumnezeu a tuturor situațiilor vieții poartă în sine mai multă putere de transformare decât respingerea lor prin puterea credinței sau prin manipulare. Această lucrare și-a atins ținta în noi atunci când nu mai facem noi istorie cu Dumnezeu, ci Dumnezeu poate face din nou istorie cu noi. (Format A6, 30 pagini)

Comandă nr.20 RUM: „Odihnă de jur împrejur” (editie disponibilă în limba română)

[Extras din cartea

„Educă cu viziune”, comandă nr.8 RUM]

„Odihnă de jur împrejur”! Un titlu plin de promisiune și neobișnuit pentru o scriere de învățătură pentru familie. Oare nu este ținta prea înaltă? Prin odihnă de jur împrejur nu înțelegem o viață eliberată de probleme. Odihnă de jur împrejur vorbește despre o viață de părtășie care se află cu succes deasupra problemelor și în părtășie le are pe acestea sub control. Faptul că acest lucru este posibil în practică noi îl experimentăm de mai mulți ani ca familie, care acum numără 12 persoane.

Odihnă de jur împrejur pentru toți cei care nu numai că aud acest cuvânt, dar îl și practică!
(Format A6, 76 pagini)

Comandă nr.21: „Partnerwahl” (Alegerea partenerului)

[Extras din cartea „Educă cu viziune”, comandă nr.8 RUM]

Alegerea partenerului aparține celor mai adânci taine ale acestei vieți pentru că, corespunzător Efeseni 5, ea este imaginea tainei lui Hristos. Pentru desăvârșirea în Hristos ea este de o importanță hotărâtoare.

Dar dacă se observă mentalitatea de astăzi de a-și alege partenerul, s-ar putea crede că ea aparține lucrurilor celor mai lipsite de importanță ale omului. Acest studiu biblic vrea să aducă din nou în conștiință că alegerea binecuvântată a partenerului este un lucru care vine respectiv trebuie să vină din mâna Domnului. (Format A6, 69 pagini)

Comandă nr.31 RUM: „Marea învolburată” (editie disponibilă în limba română)

[Extras din cartea „Erschütterung” (Cutremurare), comandă nr.27]

„Eu sunt Domnul, și nu este altul. Eu, care formez lumina și creez întunericul, care aduc prosperitatea și creez nenorocirea: Eu, Domnul, fac *toate* aceste lucruri” (Isaia 45.6-7).

Cauze – Acțiuni – Căi de ieșire din cutremurările contemporane. (Format A6, 98 pagini)

Tractate:

„Ein prophetisches Wort an die christlichen Versammlungen” (Un cuvânt profetic către adunările creștine)

(de Ivo Sasek)

**„Die Brandkatastrophe zu Kaprun”
(Catastrofa de incendiu de la Kaprun)**

Potrivită pentru scopuri evanghelistice cât și pentru creștini.

(de Ivo Sasek)

„Și ei întreabă de ce...?” (ediție disponibilă în limba română)

Zguduitor, lămuritor – cu privire la evenimentele vremii actuale.

„Comoara lumii invizibile” (ediție disponibilă în limba română)

(de Loisa Sasek, 12 ani, evanghelistic)

“Das Gesetz der Blutschuld” (Legea vinei de sânge)

Despre tema avort.

(de Ivo Sasek)